

Scinteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul XXXVII Nr. 7623

Simbătă 24 februarie 1968

8 PAGINI — 30 BANI

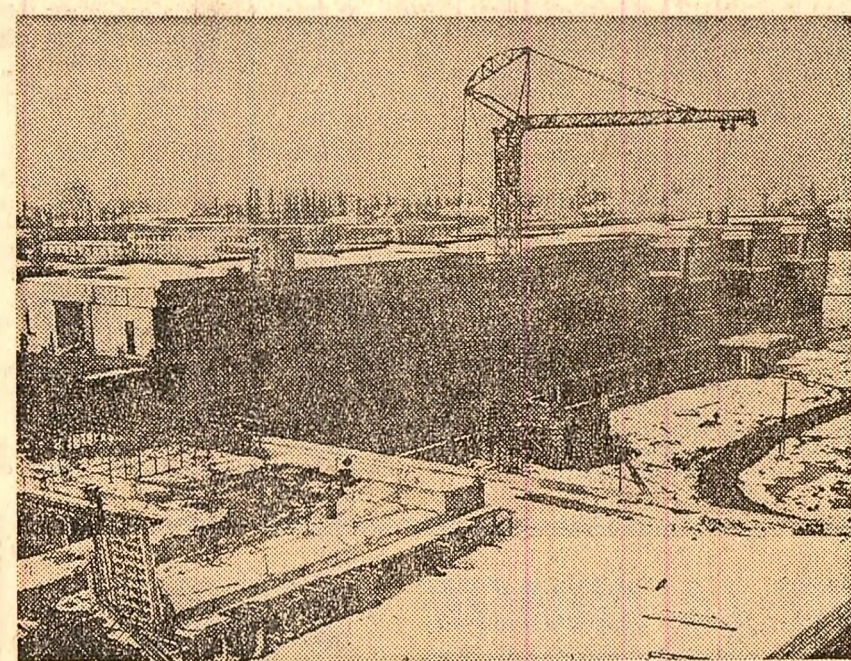
COOPERAȚIA MEȘTEȘUGĂREASCĂ într-o nouă etapă de dezvoltare

Gheorghe VASILICHI
președinte al UCECOM

Sarcinile puse în fața cooperatelor meșteșugărești de către Congresul al IX-lea, precum și de Conferința Națională a P.C.R. sînt de o importanță deosebită pentru activitatea noastră. Menită să execute o multitudine de lucrări, servicii și alte activități direct legate de ridicarea gradului de confort al vieții cotidiene, de creșterea nivelului de trai, cooperatiza meșteșugărească este obligată, dacă vrea să-și îndeplinească rolul într-o societate socialistă, să țină pasul cu ritmul de dezvoltare a întregii economii naționale.

În perioada în care ne aflăm, în sectorul nostru sînt în plină desfășurare două acțiuni de mare importanță și anume: adaptarea caracteristicilor ce ne sînt proprii la măsurile pentru perfecționarea conducerii și planificării economice și pregătirea celui de-al IV-lea Congres al cooperatelor meșteșugărești. Ca organizație de masă cu statut propriu și organe de conducere alese, cooperatiza meșteșugărească este în același timp o instituție economică socialistă. Ea se încadrează organic în sistemul economiei noastre socialiste, în normele generale de conducere și planificare, de apărare, bînețenie, sănătate și servicii, caracterizate, printre altele, printr-o mare răspundere a unităților pe întreg cuprinsul țării — circa 12.000 unități — și printr-o foarte largă gamă de lucrări și produse. În cei 15 ani de existență, cooperatizele noastre s-au dezvoltat mult și au creat o solidă bază tehnicomaterială, au crescut cadrele de conducere care au acumulat o mare experiență în planificarea și conducerea activității economice și organizatorice. Această situație ne permite să trecem la metode perfecționate de conducere și planificare. Conducerea partidului a subliniat că a deveni posibil să se asigure cooperatizelor o mai mare autonomie în gospodărirea fondurilor proprii, mai multă competență în planificare și în luarea de hotărâri și mai multă răspundere în aplicarea tuturor măsurilor menite să aducă o îmbunătățire substanțială a întregii activități.

(Continuare în pag. a III-a)

Pe șantierul noului local al Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”-București (Foto: Agerpres)

Pe prima filă a agendei consiliului popular provizoriu

Nicolae GAVRILESCU
prim-secretar al Comitetului județean de partid,
președinte al Consiliului popular județean provizoriu Sibiu

Perfecționarea structurii administrativ-teritoriale a țării, organizarea județelor și municipiilor au creat organelor locale de stat un cadru organizatoric mai adecvat desfășurării unei activități rodnice, în vederea dezvoltării multilaterale a teritoriilor ce le gospodăresc, corespunzător cerințelor actuale etape de edificare socialistă. Acum, după constituirea, consiliile populare județene provizorii și comitetele lor executive au trecut efectiv la lucru — pe de o parte, pentru organizarea aparatului propriu, al instituțiilor executive și unităților de specialitate cu dublă subordonare, pe de altă parte, pentru îndeplinirea sarcinilor complexe ce le revin și asigurarea continuității în toate domeniile.

Faptul că județul Sibiu este astfel constituit încît dispune de o bază economică și social-culturală complexă, avînd asigurată o dezvoltare armonioasă a tuturor laturilor activității materiale și spirituale, pune în fața organelor locale sarcini și obiective de mare răspundere. Una din problemele principale este aceea de a gospodări cu pricepere, cu cea mai mare atenție, mijloacele materiale și financiare care sînt puse la dispoziția organelor județene. Referindu-ne la investiții, amintim că anul acesta urmează să realizăm peste 900 de apartamente, sălă de clasă, lucrări edilitar-gospodărești, reparatii și modernizări de drumuri și

străzi, lucrări de canalizare, aprovizionare cu apă și altele, care se ridică la aproximativ 71 milioane lei. Aceste lucrări vor asigura condiții mai bune de locuit, ridicarea gradului de civilizație și confort, îmbunătățirea deservirii populației orașenești și a oamenilor muncii de la sate. Realizarea unor asemenea volum de lucrări necesită eforturi susținute și o temeinică organizare a muncii, cit și colaborarea strînsă dintre consiliul popular județean, organizațiile de masă și obștești, instituțiile economice și toate cetățenii. Ea presupune, în același timp, concentrarea eforturilor materiale și bănești spre obiectivele cele mai importante și urgente.

Dar numai eforturile financiare făcute de stat nu pot și nici nu trebuie să rezolve multiplele nevoi ale orașelor și satelor. Avem la dispoziția noastră forțe mult mai mari, pe care le folosim încă în insuficientă măsură. Am în vedere, în primul rînd, masele largi de oameni ai muncii, participarea lor nemulțumită la acțiunile de gospodărire, înfrumusețare și crearea unei ambiante plăcute și civilizate fiecărui oraș, străzi, comune. O anumită experiență în această direcție s-a acumulat în decursul anilor în județul nostru, demonstrînd că antrenarea maselor la realizarea obiectivelor edilitar-gospodărești poate polariza în jurul noilor organe mil de cetățeni, capacitatea de organizare și realizare. Acțiunea de înfrumusețare, inițiată acum cîțiva ani, va dobîndi, astfel, un caracter general, contribuind substanțial la dispariția diferențierii ce mai există între străzile unor cartiere mărginașe și cele centrale, între comunele de pe arterele principale și cele lăturalnice.

La acțiunea de dotare a orașelor, de îmbunătățiri edilitar-gospodărești, o participare substanțială o pot avea muncii în procesul muncii din uzine, știut fiind că o parte din beneficiile peste plan realizate prin eforturile proprii ale celor ce muncesc sînt destinate ridicării gradului de carbanizare a orașelor. Am în vedere, cu ajutorul fondurilor obținute din cota parte din beneficiile peste plan destinate acestor scopuri, s-au putut realiza o seamă de lucrări importante la Sibiu și Medias. Folosite cu chibzuit, aceste fonduri se vor materializa în lucrări utile, durabile, menite să îmbunătățească nivelul de confort al oamenilor. În acest sens, considerăm că conducerile întreprinderilor trebuie să depună mai multe eforturi, să mîntuiască inițiativa muncii depășirea sarcinilor de beneficii ce sînt stabilite unităților pe care le conduc.

Un loc deosebit în cadrul preocupărilor noastre îl va ocupa satisfacerea multipleror cerințe legate de

(Continuare în pag. a II-a)

Plecarea din Praga a delegației Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu

PRAGA 23. — Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: Vineri seara a părăsit Praga, îndreptîndu-se spre patrie, delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, a participat la manifestările prilejuite de sărbătorirea celei de-a 20-a aniversări a victoriei oamenilor muncii din Cehoslovacia din februarie 1948.

Din delegație au făcut parte tovarășii Ilie Verdet, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., Manea Mănescu, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., și Ion Obradovic, ambasadorul Republicii Socialiste România în Praga.

La plecare, la gara centrală din Praga, delegația Partidului Comunist Român a fost condusă de tova-

rășii Alexander Dubcek, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Antonin Novotny, membru al Prezidiului C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele R. S. Cehoslovace, Otakar Simunek, membru al Prezidiului C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Antonin Kapek, membru supleant al Prezidiului C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Pavel Hron, președintele Comisiei Centrale de Control și Revizie a P.C. din Cehoslovacia, Vladimir Koucky, secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Vaclav David, ministrul afacerilor externe al R.S. Cehoslovace, și alte persoane oficiale.

Erau prezenți membrii ambasadei române la Praga.

Vineri dimineața a avut loc la Praga solemnitatea depunerii de coroane de flori în sala centrală a monumentului național de la Vitkov, din capitala cehoslovacă. Au fost depuse coroane de flori din

partea C.C. al P.C. din Cehoslovacia, a Adunării Naționale Cehoslovace, a C.C. al frontului național, a guvernului R. S. Cehoslovace, precum și din partea delegațiilor de partid din țările socialiste prezente la manifestările prilejuite de cea de-a 20-a aniversare a victoriei poporului muncitor din Cehoslovacia din februarie 1948.

La solemnitate au participat Alexander Dubcek, Antonin Novotny, Jozef Lenart și alți conducători de partid și de stat cehoslovaci. Au participat, de asemenea, delegațiile de partid din țările socialiste.

Din partea Partidului Comunist Român o coroană de flori a fost depusă de către delegația condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R.

După solemnitatea depunerii de coroane, delegația Partidului Comunist Român a vizitat galeriile naționale de artă din Praga.

ERGONOMIA în societatea contemporană

Prof. univ. Miron CONSTANTINESCU

Zilele acestea au avut loc lucrările primului simpozion de ergonomie. Au luat parte academicieni, profesori universitari, cercetători în domeniul sociologiei, psihologiei și pedagogiei, medici și ingineri din București și din alte centre universitare care au dezbătut probleme actuale ale cercetării științifice privind corelația dintre om și muncă, fiziologia și psihologia muncii, tehnologia și condițiile de mediu, orientarea și selecția profesională etc.

Ne-am adresat prof. univ. Miron Constantinescu, rugîndu-l să ne vorbească despre importanța acestor dezbateri.

Casa Universităților din București a găzduit recent primul simpozion de ergonomie — știința complexă a muncii — din țara noastră, organizat de Catedra de sociologie și de Institutul de expertiză și recuperare a capacității de muncă. Conferința Națională a P.C.R. din decembrie 1967, prin raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu, a stabilit necesitatea abordării științifice a tuturor problemelor procesului de muncă. În acest sens s-au concentrat eforturile colegilor și colaboratorilor noștri pentru pregătirea acestui prim simpozion de ergonomie.

Termenul de ergonomie a fost consacrat în 1958 de către K. F. H. Murrell (v. Ergonomics, Chapman and Hall, Londra 1965) care definește obiectul noului domeniu interdisciplinar, „omul în ambianța în care muncește” sau „munca în raport cu toate aspectele performanței umane”. Studiul acesta, arată Murrell, este efectuat de o echipă formată din anatomici, fiziologi, psihologi, medici igienisti, economiști, sociologi, ingineri proiectanți,

specialiști în studii și organizarea muncii, arhitecți, care studiază eforturile omului în procesul muncii și propune corectarea sau re-proiectarea utilajului și ambianței, în concordanță cu capacitățile umane, biologice și psihice. Scopul cercetărilor ergonomice îl constituie optimizarea randamentului prin optimizarea efortului în condițiile cele mai favorabile activității umane.

Este drept că uneori se dau ergonomiei înțeleșuri mai unilaterale. În tratatul nostru pentru pregătirea a acestui prim simpozion de ergonomie (Masson, Paris, 1967) s-ar părea că ergonomia se confundă cu fiziologia muncii. Din teoria lui J. M. Faverges despre „ergonomia sistemelor” ar reieși că obiectul noii discipline are un caracter psihologic, deoarece s-ar limita la sistemul de circulație a informației senzoriale dintre semnalizatoare, analizori și funcțiile efectoare. Într-un sens apropiat se pronunță și M. de Mont-

(Continuare în pag. a IV-a)

„INDEPENDENȚA NAȚIONALĂ — BUNUL CEL MAI DE PREȚ”

Convorbire
cu prințul NORODOM SIANUK,
șeful statului cambodgian

Recent, șeful statului cambodgian, prințul Norodom Sianuk, a avut amabilitatea să primească, la Phnom Penh, pe corespondentul nostru special, ADRIAN IONESCU, căruia i-a înfățișat, în cadrul unei convorbiri, aspecte ale politicii guvernului cambodgian în legătură cu o serie de probleme interne și internaționale de actualitate. Relatăm mai jos declarațiile făcute de șeful statului cambodgian cu acest prilej.

Referindu-se la eforturile depuse de poporul și guvernul cambodgian pentru dezvoltarea țării, Norodom Sianuk a spus: „În majoritatea țărilor lumii a treia se mai crede încă în virtutile suverane ale ajutorului străin, dar în ceea ce ne privește pe noi considerăm că este mult mai în conformitate cu interesele și demnitatea noastră națională, a ne baza pe propriile noastre forțe pentru a asigura dezvoltarea economică și socială a țării. Desigur, sîntem săraci, dar credem că am dat o dovadă elocventă a faptului că prin mobilizarea tuturor energilor este posibil un progres rapid, mai rapid decît al multor țări care au asistat strănă”.

Șeful statului cambodgian a arătat în continuare: Rămîm încă sarcini importante de realizat în domeniul dezvoltării economice, agricole și industriale. Totuși, în ritmul actual de dezvoltare, încurajatoare. Repet, noi nu contăm pe ajutorul străin. Dar dacă puterile sau țările prietene au posibilitatea și dorința de a sprijini munca noastră de edificare, îl asigurăm de recunoștința noastră. Totuși, nu acceptăm decât ajutoarele strict necesitate și fără compensații. Aceste ajutoare sînt pentru noi încurajări, manifestări de prietenie, nimic mai mult. Cambodgia nu va recurge niciodată nici la cererile internaționale, nici la tocmele umilitoare ipotetice și independente. De aceea am respins orice forme ale ajutorului american, deoarece acesta nu le servește decît Statelor Unite și poliției lor de hegemonie.

În legătură cu problemele de politică internațională care preocupă guvernul cambodgian, prințul Sianuk și-a manifestat încredințarea față de poporul și sîntem slab înarmați — a arătat în continuare șeful statului cambodgian — însă fratii noștri sud-vietnamezi demontrează că un ponor întreg, ridicat împotriva cotropitorului, este invincibil.

Nu avem decît șase milioane și jumătate de locuitori și sîntem slab înarmați — a arătat în continuare șeful statului cambodgian — însă fratii noștri sud-vietnamezi demontrează că un ponor întreg, ridicat împotriva cotropitorului, este invincibil.

(Continuare în pag. a VII-a)

Consultarea și schimbul de păreri

— Principala exigență pe care o am față de un colaborator — ne spune tov. Virgil Dobroță, directorul Întreprinderii forestiere Sibiu — este cercușul în susținerea opiniilor proprii.

Ne aflăm în continuare la CEPCEA (Centrul de perfecționare a pregătirii cadrelor de conducere din întreprinderi) și discutăm despre exigențe cu clișiva din participanții la cursuri și cu cei ce le-au predat.

De ce însă ar fi nevoie de cursuri de susținere a părerii? De vreme ce consulti un om, nu pornești de la presupunerea că s-ar putea să aibă altă părere, pe care ti s-o afli?

— Ipotetic, firește că da — răspunde tov. Dobroță — dar un mare rol îl are sistemul de organizare. Organele de conducere colectivă înseamnă o mîrire a răspunderii fiecăruia, garanția unei orientări mai științifice în luarea deciziilor; exigențele sînt mai puternic impregnate de spiritul colectiv, de faptul că

ele provin dintr-o necesitate obiectivă, analizată sub toate aspectele.

— Conducerea colectivă reprezintă așadar, sub acest raport, o boghie mai mare de informații, o complexitate mai mare a criteriilor și exigențelor după care ne căluzim în cursul muncii.

— Da, atci e nodul problemei. Știința modernă a conducerii consideră munca unui colectiv ca un permanent schimb de informații. Muncitorul e informat de cei care de făcut, schita sau planul din fața lui e o informație în cifre și imagini asupra felului cum va trebui să arate piesa. La rîndul său, el informează magazia asupra sculelor și materialelor ce-l sînt necesare — și așa mai departe, toate hotărîțile dîntro-întreprinderii, toate sedițele, rapoartele etc. pot fi considerate, dînt-un unghi, ca fiind un schimb de informații. Organizarea unei întreprinderi este, sub acest unghi, organizarea schimbului de informații, astfel ca ele să circule ra-

pid, nealterate, fiecare verigă să rețină numai ce-i este necesar, iar stocarea informației să facă lesne de găsit orice fapt de care ai nevoie.

— Dar care e legătura dintre acest circuit informațional și exigențe?

— Din acest unghi de

anchetă socială

care vorbeam, exigențele sînt rezultatul informației. Odată ce organul de conducere și-a fixat un obiectiv, odată ce știe ce vrea, trebuie să facă „încercarea”, să știe cum îl fixează o anumită sarcină, să fie informat despre capacitățile și atribuțiile aceluia om cu colectiv, să știe ce exigențe pot avea față de el. Aprecierea făcută de un singur om are mai multe

sansă să fie greșită: eventual, oamenii cărora le trezezi o sarcină ar putea face mai mult decît le ceri, mai puțin, sau altceva. De aceea, ai nevoie de răspunsul lor, de o exigență inversă, spre tine. În fond, la o sedință de dezbateri a cifrelor de plan asta se petrece. Cite rezerve suplimentare n-au lăsat la iveală dîntro-întreprinderi? Fără această „reacție inversă”, fără acest control al reacțiilor și urmărilor pe care le au deciziile și exigențele, ele riscă să meargă în gol, ca o sticlă aruncată în mare cu un mesaj, de care nu știi dacă va fi găsit sau nu.

— Există însă o disciplină în producție, deciziile nu pot merge în gol.

— Sociologii străini care au cercetat aceste probleme afirmă un fapt de care ne informează de obicei bunul simț: anume că, pe lângă circuitul informațional de care vorbeam mai sus, al întreprinderii, există un circuit, ca să zic așa, neoficial, compus din schimbul de păreri între

Sergiu FARCAȘAN

(Continuare în pag. a II-a)

În paginile V și VI

SCRINCIOBUL

de Geo BOGZA

pagina economică

LA ÎNTRINDEREA DE PREFABRICATE MILITARI

A început revirimentul LA MAL... SUS!

Deși nu este o regulă, se poate întâmpla ca, în activitatea sa, un colectiv de întreprindere să aibă unele perioade de împas, să cunoască momente critice, de tensiune... Asemenea situații, care, de cele mai multe ori, își află reflectarea concretă în nerolizarea — pe anumite perioade de timp — a prevederilor planului, pot fi depășite, dacă de la început se procedează la o analiză exigentă a cauzelor ce le-au generat și se iau măsuri în consecință. Rapiditatea cu care se iau aceste măsuri, eficiența lor practică — exprimată în capacitatea de a redresa situația, de a recupera „eventualele rămăniți în urmă” — sînt, în aceste condiții, definițiile principale ale conceptului de reviriment în activitatea întreprinderii.

Am derulat zilele trecute filmul unor asemenea încercări, al unei veritabile lupte pentru înlăturarea unor neajunsuri, care s-au aflat și apoi se mai află încă și acum colectivi întreprinderi de prefabricate din beton Militari. Nu trece nici un an de la darea ei în funcțiune și în viața întreprinderii de prefabricate, în gospodăria ei, și apar unele semne de „îmbătătrire”. Indicatori de plan neralizați, stocuri supra-normative, reburări și pierderi.

Era vorba de neralizări în aproape toate sectoarele activității economice ale întreprinderii. Sîrșitul semestrului I 1967 marca cu încăpăținare nivele inferioare celor prevăzute prin plan la mai toți indicatorii. Producția globală, de pildă, era îndeplinită numai în proporție de 90 la sută. Treptat, treptat însă au început să-și arate efectele măsurile de intervenție întreprinse de conducerea întreprinderii pe baza unei temeinice consultări și a soluțiilor — a spiritului gospodăresc și de inițiativă al colectivului. La sfîrșitul trimestrului trecut, restanțele la producția globală erau practic recuperate. Era acesta un prim demarș, care avea să consolideze și să amplifice luna de lună, rezultatele pozitive obținute în întreprindere. Pînă la sfîrșitul anului trecut, principalii indicatori economici și financiari ai întreprinderii erau în deplină concordanță cu planul. În final, bilanțul pe 1967 consemna: producția globală realizată în proporție de 102,3 la sută, producția marfă — de 101 la sută. S-au obținut economii suplimentare, în prețurile de vânzare, de 1,7 milioane lei.

De ce s-a intrat colectivul întreprinderii în noul an? La sfîrșitul lunii ianuarie 1968 producția globală era realizată în proporție de 100,7 la sută iar producția de muncă în proporție de 100 la sută. Ca urmare, se poate aprecia că acest an, în ciuda producției fabricii va fi cu 50 la sută mai mare decît în 1967.

Rezumînd, se poate spune că de cinci luni de zile, cu regularitate, la întreprinderea de prefabricate din beton Militari planul este îndeplinit și chiar depășit. Constanta aceasta în obținerea unor bune rezultate economice este o confirmare a justității măsurilor luate de conducerea întreprinderii, comitetul de partid, de colectivul ei — măsuri care au înlăturat cauzele unor deficiențe, considerate la un moment dat de inevitabile. Am discutat, în legătură cu aceste măsuri, cu contabilul șef și inginerul șef precum și cu alți economiști și cadre tehnici ce au directoratul fabricii. Opinia lor? Iată: „La urma urmelor, rezultatele sînt fitește. Trebuia să redresăm situația pentru că fiecare din măsurile întreprinse a fost bine gândită și a răspuns unei necesități concrete de perfecționare a producției”. Însă, argumentele cele mai semnificative le-am găsit în secțiile de producție, acolo unde concepția organizatorică, ideile valoroase pîtrund în miezul faptelor, la lucrurile de muncă.

„Secția panouri mari. Mașinile specifice secției, zgomotul lor caracteristic, dezvoltăuie sevăntă cu secvența cadrul unei activități care se desfășoară ireproșabil. Oamenii? Sînt și ei peste tot, dar mai ales acolo unde trebuie. Precizarea are o mare importanță. „La linia de carcasa se lucrează numai în acord — ne-a informat șeful de brigadă Gheorghe Cojocaru. Munca este astfel organizată încît fiecare muncitor are asigurată din plin lucrul pentru toate cele opt ore. Oamenii realizează în aceste condiții o înaltă productivitate a muncii, câștigă, pe această bază, mai bine”. Munca în acord, normarea strictă, riguroasă, a fiecărei operații au avut efecte binefăcătoare asupra activității de ansamblu a secției și a fiecărui muncitor, maistrul și tehnician în parte. Așa, de pildă, de la începutul lunii ianuarie, la linia de carcasa se asigură întreaga producție de armături necesară întreprinderii, numai de către două schimburi. În prezent, pe toate liniile de fabricație din secția armătură se lucrează în acord, iar efectele sînt răsunătoare: dacă în aprilie 1967 s-au turnat 1500 mc beton, în ianuarie 1968 s-a ajuns să se toarne 6000 mc beton — de 4 ori mai mult.

Cînd se vor satisface cerințele de cocs mărunt?

La Hunedoara și Reșița funcționează trei fabrici de aglomerare a minereului de fier a căror producție anuală este de peste 3 milioane de tone. O fabrică de acest gen va intra în curînd în funcțiune la Galați, urmînd să asigure „hrana” marilor furnale de cîte 1700 metri cubi fiecare, aflate aici în construcție. Aglomeratul se realizează prin sintezarea minereului de fier prăfos, o operație tehnologică în cadrul căreia cocsul mărunt — rezultat în urma sortării cocsului și la formale — este folosit în procesul de aglomerare.

Pentru cei neinițiați în siderurgie problema creșterii producției de cocs mărunt pare, probabil, minoră și lipsă de semnificație. În realitate însă, ea are o mare importanță pentru economia națională. Potrivit unor calcule riguroase făcute de specialiști, în prezent industria noastră are un deficit de cocs mărunt care costă economia națională peste 400 de milioane de lei anual.

Pentru acoperirea cerințelor de cocs mărunt, cercetătorii și proiectanții din cadrul institutelor specializate ale Ministerului Industriei Metalurgice (I.C.E.M. și IPROMET) au preconizat — întreprinderea de cocs mărunt „Victoria” — Călan să se treacă la modificarea a două baterii de carbo-fluidizare, spre a se produce cocs mărunt direct din cărbunele provenit din Valea Jiului. S-a întocmit un proiect care prevede inițial obținerea a circa 300.000 tone de cocs mărunt pe an, producție ce ar acoperi o mare parte din deficitul amintit. Concomitent, s-ar deschide o perspectivă apropiată pentru largirea substanțială a bazei de fabricare a cocsului mărunt pentru necesitățile siderurgice.

„Din studiul întocmit — ne-a spus Doinel Frențoiu, inginerul-șef al uzinei din Călan — rezultă reale avantaje economice. Totuși, Ministerul Industriei Metalurgice n-a fost de acord decît cu o soluție parțială, adică cu modifica-

rea bateriei nr. 3. Așa s-a născut un al doilea proiect elaborat de IPROMET, aprobat și pus în lucru. Inițial, s-a prevăzut să producem anul trecut 63.700 tone de cocs mărunt, la finele acestui an — 192.000 tone, iar în 1970 — 300.000 tone.

Din noul studiu rezultă că abia la sfîrșitul acestui an se va pune în funcțiune o capacitate de producție de 140.000 tone. Dar chiar și față de aceste prevederi lucrurile nu se prezintă satisfăcătoare. Capacitățile prevăzute sînt fie date în exploatare în trimestrele I și II vor fi realizate, în cel mai bun caz, abia la sfîrșitul anului 1968”.

Am căutat să aflăm cauzele care determină această situație. Ni s-a spus că Ministerul Industriei Metalurgice urgencează doar în mod teoretic soluționarea problemei cocsului mărunt. El n-a contractat din timp utilajele principale și aparatura de măsură și control. Or, neasigurarea proiectelor de execuție și a utilajelor tehnologice constituie cauza principală a rămîinerii în urmă a lucrărilor. Din planul de investiții al uzinelor „Victoria” — Călan pentru noua instalație de cocs mărunt, care anul trecut a fost de 6,4 milioane lei, constructivul — întreprinderea de cocs mărunt „Victoria” — Călan să se treacă la modificarea a două baterii de carbo-fluidizare, spre a se produce cocs mărunt direct din cărbunele provenit din Valea Jiului. S-a întocmit un proiect care prevede inițial obținerea a circa 300.000 tone de cocs mărunt pe an, producție ce ar acoperi o mare parte din deficitul amintit. Concomitent, s-ar deschide o perspectivă apropiată pentru largirea substanțială a bazei de fabricare a cocsului mărunt pentru necesitățile siderurgice.

„Din studiul întocmit — ne-a spus Doinel Frențoiu, inginerul-șef al uzinei din Călan — rezultă reale avantaje economice. Totuși, Ministerul Industriei Metalurgice n-a fost de acord decît cu o soluție parțială, adică cu modifica-

În pădure: SE DEGRADEAZĂ LEMNUL În birouri: SE ELABOREAZĂ JUSTIFICĂRI

Benone Gh. POPA
Director adjunct al Sucursalei județene Argeș a Bîncii Naționale

Lemnul constituie pentru ținuturile argeșene una din principalele rezerve de materii prime, care se cere gospodărită în condiții optime, prin efectuarea la timp și ireproșabilă a tuturor lucrărilor de întreținere necesare, prin exploatarea judicioasă și valorificarea superioară în întreprinderile de industrializare. De fapt, o asemenea sarcină se degajă cu putere din planul de stat pe 1968 și constituie pentru majoritatea unităților forestiere argeșene un obiectiv esențial al activității lor. Se ridică însă o mare problemă. Despre ce este vorba? În anul 1964—1965 din cauza viciilor puternice ce au bîntuit în special în zonele muntilor Căpățînei și Lotru, cantități însemnate de lemn de fag și rășinoase au fost dobortite. Neînțrînit s-au stabilit unele măsuri pentru scoaterea acestuia din pădure și darea lui în producție. Au trecut însă de la această calamitate 2-4 ani. S-au înlăturat urmările ei în pădurile argeșene?

Controla și analizele efectuate de organele bancare au scos în evidență îărăgănarea în acțiunea de salvare a materialului lemnos dobortit de vînt. Și aceasta, cu toate că a apărut o Hotărîre a Consiliului de Miniștri, iar Ministerul Economiei Forestiere a dat întreprinderilor sale indicații concrete de felul în care trebuie să lucreze. Practic, la sfîrșitul anului 1967, lăzează în pădure 150.471 mc lemn rotund de rășinoase, din care: 47.414 mc provin din dobortiri în lunile septembrie și octombrie 1964, iar diferența — de 103.057 mc — din anul 1965. Din această cantitate, 67.543 mc se găseau în faza fasonat, adică complet nemiscată de la locul unde a avut loc căderea. Mari cantități de lemn în această stare sînt în întreprinderile forestiere Știlpeni, Băbeni și Curtea de Argeș. În loc să acționeze cu promptitudine, cu maximă energie în vederea valorificării acestor mii și zeci de mii mc de material lemnos, conducerea întreprinderilor forestiere se țin de justifi-

constituie starea drumurilor forestiere. Întreprinderea specializată în acest domeniu din Rm. Vilcea, tutelată de același for — Ministerul Economiei Forestiere — n-a pus în funcțiune la termen planificate drumurile pe care le-a avut în lucru. Este regretabil că nici beneficiarii nu au fost interesați să se asigure în mod corespunzător de starea drumurilor forestiere din Rm. Vilcea și îndeplinește obligațiile. Organele băncii au recomandat ca această întreprindere să plătească pagubele provocate prin neprecizarea termenelor de dare în exploatare a drumurilor, pe această cale determinînd-o să-și îndeplinească în viitor contractele încheiate. Însă conducerea întreprinderii forestiere, citînd și forul lor tutelar au tăcut chibzî, lăsînd să se înțeleagă că n-ar fi indicat să se acționeze dat fiind faptul că unitățile aparțin de același minister. Cum s-ar spune, o mină spală pe cealaltă. Și aceasta, în condițiile existenței unor rămăniți mari în urmă la lucrările de drumuri auto forestiere.

Desi această întîrzieră a afectat acțiunea de valorificare a lemnului dobortit și au înlesnit apariția pierderilor, totuși Ministerul Economiei Forestiere nu a intervenit hotărînd cu măsură capabile să creeze lipsa de răspundere în îărăgănarea în construcția la termen și de bună calitate a drumurilor.

Se mai adaugă o altă cauză. La începutul acțiunii lipseau mijloacele de transport, iar atunci cînd ele au fost completate nu s-au folosit rațional. Nu au fost înscrise în capacitățile lor autocamioane și autotururile, a lipsit de multe ori materialul lemnos la gurile de exploatare, mașinile înapoinduse din pădure fără încărcătură. Pentru lipsa de material lemnos la gurile de exploatare, ceea ce a făcut ca mașinile să circule „în gol”, sectorul I.M.T.F. Cîmpulung-Muscel a încasat de la întreprinderea forestieră Știlpeni locații de mii și mii de lei. Bani care au fost utilizați pentru a acoperi pierderile de material lemnos și a acoperi în contul cheltuielilor de producție. Nu este de mirare, întrucît intră în componența I.M.T.F.-ului Pitești și întreprinderile forestiere care au fost înscrise în capacitățile lor autocamioane și autotururile, iar eventualele dispușe se rezolvă pe cale administrativă de către direcția generală tutelară, care împarte „avertisment” și la uniti și la alții, fără să se recureze plătește. Sub plată de acest fel nemotivate de serviciu ale conducătorilor auto, defuzării cu mașinile la domiciliu, refuzuri de a efectua transporturi de lemn din locurile de exploatare, a mașinilor pentru scopuri neproductive.

Utilizarea incompletă a mijloacelor de transport se împletește însă cu stagnarea unor instalații de scos-apropiat, a mecanismelor de încărcare și descărcare. La întreprinderea forestieră Știlpeni lipsa de mecanisme de încărcare și descărcare a produs, în decembrie 1967, o pierdere de material lemnos și de mecanici. Randalamentul cel mai scăzut s-a înregistrat la funciunile Wissen și Ciucas, indicate de utilizare fiind sub 40 la sută. Alte 12 instalații ușoare cu cablu, la întreprinderea forestieră Băbeni și la fosta întreprindere forestieră Domnești, nu au fost folosite de loc în anul 1967. Precizăm că defecțiunile mecanice se produc, îndeosebi în cadrul mașinilor de cadre pregătite, îndeosebi a mecanismelor, funciunilor tractoarelor și mecanismilor pentru ferăstrău. Iar cei care există și uniti muncitorii forestieri absentează nemotivat, astfel că instalațiile și mecanismele staționează, iar eventualele dispușe se rezolvă pe cale administrativă de către direcția generală tutelară, care împarte „avertisment” și la uniti și la alții, fără să se recureze plătește. Sub plată de acest fel nemotivate de serviciu ale conducătorilor auto, defuzării cu mașinile la domiciliu, refuzuri de a efectua transporturi de lemn din locurile de exploatare, a mașinilor pentru scopuri neproductive.

Utilizarea incompletă a mijloacelor de transport se împletește însă cu stagnarea unor instalații de scos-apropiat, a mecanismelor de încărcare și descărcare. La întreprinderea forestieră Știlpeni lipsa de mecanisme de încărcare și descărcare a produs, în decembrie 1967, o pierdere de material lemnos și de mecanici. Randalamentul cel mai scăzut s-a înregistrat la funciunile Wissen și Ciucas, indicate de utilizare fiind sub 40 la sută. Alte 12 instalații ușoare cu cablu, la întreprinderea forestieră Băbeni și la fosta întreprindere forestieră Domnești, nu au fost folosite de loc în anul 1967. Precizăm că defecțiunile mecanice se produc, îndeosebi în cadrul mașinilor de cadre pregătite, îndeosebi a mecanismelor, funciunilor tractoarelor și mecanismilor pentru ferăstrău. Iar cei care există și uniti muncitorii forestieri absentează nemotivat, astfel că instalațiile și mecanismele staționează, iar eventualele dispușe se rezolvă pe cale administrativă de către direcția generală tutelară, care împarte „avertisment” și la uniti și la alții, fără să se recureze plătește. Sub plată de acest fel nemotivate de serviciu ale conducătorilor auto, defuzării cu mașinile la domiciliu, refuzuri de a efectua transporturi de lemn din locurile de exploatare, a mașinilor pentru scopuri neproductive.

Consecințele acestor practici? În primul rînd, degradarea lemnului și fabricarea din el a unor produse cu proprietăți calitative scăzute, cu prețuri de vânzare mai scumpe, sau rezultate de furnizori. Și urmarea: în 1967 rezulteră un crescut cu 31 la sută față de anul 1966, ridicîndu-se la o valoare de 9.981.000 lei. Refuzurile se datorează unui început de sufocare a lemnului, putrefacțiunii, crăpăturilor, curburilor și diverselor pete. Însesi organele de specialitate în domeniul economiei forestiere, în urma controlului făcut la fata locului, au constatat într-un proces-verbal că circa 20 la sută din cantitatea de lemn de producție este material lemnos respectiv, pe total, s-a înregistrat o diminuare a beneficiului cu 3.250.000 lei.

Acesta ar fi situația, care continuă să pună în pericol masa lemnosă dobortită. Intervenția energetică a Ministerului Economiei Forestiere, în spiritul H.C.M. nr. 1.536/1967, nu mai poate fi amînată. Sugerăm să se stabilească imediat, pentru fiecare parchet și parțidă, măsurile potrivite în vederea evitării unor pierderi și mai mari, a rambursării creditelor restante — de aproape 14 milioane lei — pentru care întreprinderea forestieră plătește dobînzii majore, a lichidării grănbice a consecințelor dobortirilor de masă lemoasă.

Problema care ne stă mureu în față este aceea a pregătirii cadrelor de conducere și de lucrători necesare unităților. Reteaua noastră se lărgește an de an, iar multe din cadrele existente ajung la vîrsta de pensionare; apar noi meserii. Gama mare de activități, dintre care multe înlăturate, cere oameni cu o pregătire de înaltă calitate. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare.

COOPERAȚIA MEȘTEȘUGĂREASCĂ

Se mențin însă în continuare greutățile întîmpinate din lipsa pieselor de schimb, problema care nu este rezolvată nici pe departe.

Un al treilea sector rămas în urmă este cel al întîrzierii și reparării utilajelor noastre. Din păcate, ne aflăm în situația de a arăta că problema nu este nici în momentul de față rezolvată, deși pe baza angajamentelor concrete luate de către minister cu trei ani în urmă, s-a hotărît ca asemenea utilaje să nu se înlăturate, încît anul acesta se vor amenaja mai multe asemenea unități.

Majoritatea unităților noastre, din care 11.000 sînt folosite pe deservire, dispun de localuri mici, vechi, întunecoase și îngrămădite pe anumite artere. Este regretabil faptul că, în multe localuri, organele locale ne obligă să evacum localurile supuse demolării, fără să ne asigure retele în loc. Activitățile de îngustarea rețelei noastre, la îngrămădirea în alte localuri, de cele mai multe ori și ele prea mici. În ultimii 7 ani, UCECOM, în afară de finanțarea tuturor investițiilor pentru utilaje, scule, mobilier și mijloace de transport pentru cooperative, a alocat peste 100 milioane lei anual pentru construcții-montaje, din care s-au construit peste 300 complexe de deservire, plus 100 ateliere de producție. Este însă foarte puțin și trebuie să construim în continuare. Va însă necesar să închiriem și unele localuri propriete de stat.

Pe lîngă activitatea de deservire a populației, cooperativele meșteșugărești le revin și sarcinile de lîngă diversitate, menită să o completeze pe cea a industriei republicane în ramurile confecțiilor, tricotajului, încăl-

IPROFIL Constanta, vedere exterioră (Foto: Agerpres)

Violel SALAGEAN

(Urmare din pag. 1)

secție și la domiciliu, cooperativele pot încheia contracte, pentru executarea de produse, și cu alte persoane, mai ales în sectorul de artă populară și artizanat. O largă competență au primit cooperativele și unitățile cu privire la pregătirea cadrelor calificate, extinderea muncii la domiciliu, stabilirea numărului de personal tehnic-administrativ, încheierea de contracte de colaborare cu întreprinderile de stat etc.

Planul cooperăției meșteșugărești pe 1968, care ajunge la 6 miliarde lei, creșcînd cu peste 420 milioane lei față de 1967, este un plan mare. El este însă un plan real și corespunde ritmului de dezvoltare a economiei noastre naționale. Avem convingerea că, în pofida greutăților, sarcinile noastre vor fi îndeplinite. Spunem acest lucru deoarece ne bazăm pe sprijinul pe care partidul și statul ni-l acordă în permanență, pe măsurile organizatorice luate, pe marea masă a cooperativilor noștri.

Așa cum s-a subliniat în Directi-vele C.C. al P.C.R. privind perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale, cooperăția meșteșugărească trebuie să contribuie la satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor populației în domeniul prestărilor de servicii, la producerea, într-o gamă diversificată, de bunuri de consum pentru fondul pieței, la dezvoltarea producției de artă populară și artizanat.

As vrea să mă opresc, mai pe larg, asupra sectorului de deservire, întrucît el reprezintă activitatea de bază a cooperăției meșteșugărești.

Preocupările noastre se răsfrîng asupra unui avantaj larg de probleme din cele mai variate, una acordîndu-le, firesc, o atenție prioritară. Dacă în unele ramuri, cum ar fi confecțiile și încălțămîntele de comandă, mobila, coafura și frizeria, sectorul foto avem o rețea destul de bine dezvoltată care, cu o mai bună organizare și o mai justă răspundere pe localități, poate face față cerințelor, în altele există încă suficiente neajunsuri atît în ceea ce privește echipamentul teritorialului țării, cît mai ales în ceea ce privește profilul uni-

Atributul esențial solicitat unităților noastre este asigurarea unor servicii de calitate superioară, care, în multe localuri, nu se realizează încă. La noi, calitatea nu constă numai într-o bună executare a produsului. Neputem de calitate cuprinde și așiniștii unora organe locale, care nu ne-au ajutat la timp cu terenuri și constructori, după cum nici producții unor utilaje nu se putea asigura în cadrul cooperăției meșteșugărești. Parte din aceste motive, care sînt înlăturate, încît anul acesta se vor amenaja mai multe asemenea unități.

Problema care ne stă mureu în față este aceea a pregătirii cadrelor de conducere și de lucrători necesare unităților. Reteaua noastră se lărgește an de an, iar multe din cadrele existente ajung la vîrsta de pensionare; apar noi meserii. Gama mare de activități, dintre care multe înlăturate, cere oameni cu o pregătire de înaltă calitate. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare.

Problema care ne stă mureu în față este aceea a pregătirii cadrelor de conducere și de lucrători necesare unităților. Reteaua noastră se lărgește an de an, iar multe din cadrele existente ajung la vîrsta de pensionare; apar noi meserii. Gama mare de activități, dintre care multe înlăturate, cere oameni cu o pregătire de înaltă calitate. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare.

Problema care ne stă mureu în față este aceea a pregătirii cadrelor de conducere și de lucrători necesare unităților. Reteaua noastră se lărgește an de an, iar multe din cadrele existente ajung la vîrsta de pensionare; apar noi meserii. Gama mare de activități, dintre care multe înlăturate, cere oameni cu o pregătire de înaltă calitate. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare.

Problema care ne stă mureu în față este aceea a pregătirii cadrelor de conducere și de lucrători necesare unităților. Reteaua noastră se lărgește an de an, iar multe din cadrele existente ajung la vîrsta de pensionare; apar noi meserii. Gama mare de activități, dintre care multe înlăturate, cere oameni cu o pregătire de înaltă calitate. Întrucît în prezent nu există o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare, este necesar să se înființeze o instituție de învățămînt profesional care să pregătească cadrele necesare.

Este timpul să se modernizeze predarea biologiei

Științele biologice sînt într-o perioadă de mare avînt. Cu ajutorul unor metode moderne de mare finețe s-au realizat mari progrese în aprofundarea cunoștințelor noastre despre modul de alcătuire și funcționare a materiei vii. Acest progres este oglindit printru altele de procesul de diversificare a biologiei, de apariția unor noi domenii ale științei biologice necunoscute acum cîteva decenii sau dezvoltarea rapidă a altora (bichimia, biofizica, genetica, citologia, virologia, ecologia etc.). Fără îndoială însă că cele mai spectaculoase cercetări s-au efectuat în domeniul biologiei moleculare, cercetări care au dus la decodarea mecanismului biochimic al eredității, a codului și reglajului genetic, a biosintezelor proteice, a sintezelor artificiale de acizi nucleici etc.

În ce măsură a reușit învățămîntul de cultură generală să țină pasul cu această dezvoltare impenetrabilă a biologiei și să realizeze „din mers” o modernizare continuă a procesului de învățămînt? Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală arată cu deplină claritate că învățămîntul de cultură generală nu este o disciplină izolată, ci este în strînsă legătură cu toate celelalte domenii ale științei și tehnicii. Predarea biologiei în licee de cultură generală după sistemele clasice în cadrul disciplinelor de botanică, zoologie, anatomie și biologie generală n-a reușit să realizeze decât în mică măsură introducerea în procesul de învățămînt a noulor cercetări ale științei. Programele analitice și sintetice de științe naturale, în special cele de botanică și zoologie, erau supraorganizate cu cunoștințe de sistematice și morfologie, iar predarea avea adesea un caracter istoricist și descriptiv. Lipsurile grave erau în primul rînd vînturile de științe care se privește predarea biologiei generale, astfel că în cadrul unei consfățiri ce a avut loc în primăvara anului trecut la Ministerul Învățămîntului, o comisie de specialiști care a analizat programa analitică și manualul respectiv a fost nevoită să propună categoric schimbarea completă a programelor și retragerea manualului.

DEZBATEREA PUBLICĂ PRIVIND DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE CULTURĂ GENERALĂ

Dezbaterea publică privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală are ca obiectiv să aducă la cunoștința opiniei publice și a autorităților responsabile de politica educațională, problemele care se pun în legătură cu dezvoltarea învățămîntului de cultură generală în condițiile actuale. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

Dezbaterea publică are ca obiectiv să aducă la cunoștința opiniei publice și a autorităților responsabile de politica educațională, problemele care se pun în legătură cu dezvoltarea învățămîntului de cultură generală în condițiile actuale. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

În ceea ce privește dezvoltarea învățămîntului de cultură generală, trebuie să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului. Dezbaterea publică are ca obiectiv să aducă la cunoștința opiniei publice și a autorităților responsabile de politica educațională, problemele care se pun în legătură cu dezvoltarea învățămîntului de cultură generală în condițiile actuale. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

CRONICA DE CONCERT

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

JOLIVET la pupitrul orchestrei radio

Cînd viața muzicală ne oferă cîte un adevărat eveniment artistic, faptul merită o consemnare deosebită. Cu atît mai mult cu cît stagiunea în curs, de la buza începutului, a fost prea darnică. Am avut puține manifestări muzicale de calitate, mai ales în privința participării solistilor de peste hotare (cîteva mici excepții se pot număra pe degete); s-a remarcat parca o oboseală, un mare „relache” ce a urmat festivalului „Enescu”. Dar ultimul concert al orchestrei Radioteleviziunii a oferit un program de o valoare remarcabilă. La pupitrul — André Jolivet, personalitate a culturii muzicale contemporane, compozitor de prestigiu.

In atelierul facultății de arte decorative a Institutului de artă plastică „Nicolae Grigorescu”, studenții, îndrumați de profesori, execută după model mozaicuri monumentale

INCULTURA SPECTACOLULUI DE ESTRADĂ

În momentul de față, unul din cele mai răspîndite spectacole și acela numit de estradă. Cum nu si-a bătut nimeni capul pînă să-l stabilizeze adevărat, un muzician care gîndește asupra ființei noastre, cine îi oferă modele și o înfrumusețare? Răspunsul normal ar fi: teatru, muzică și sechela teatrului satiric de stat. Nu mai că ele însele se găsesc într-un studiu evoluat și poate că acest domeniu e singurul, în

acest gen din întreaga țară se mulează pe un tipar unic: insirarea unor momente muzicale, coregrafice și umoristice pe un fir travestit anecdotice. Uzurpată prin îndelungă înțepinare formă, ea mai interesează pe nimeni, o reprezentație sau alta tinde să se dozeze prin virtuțile virtuozității unui solist, un moment, unei scene, ale unor prezentatori. Un grup destul de restrîns de autori poate fi înțeles pentru pe majoritatea așilor.

În momentul de față, unul din cele mai răspîndite spectacole și acela numit de estradă. Cum nu si-a bătut nimeni capul pînă să-l stabilizeze adevărat, un muzician care gîndește asupra ființei noastre, cine îi oferă modele și o înfrumusețare? Răspunsul normal ar fi: teatru, muzică și sechela teatrului satiric de stat. Nu mai că ele însele se găsesc într-un studiu evoluat și poate că acest domeniu e singurul, în

acest gen din întreaga țară se mulează pe un tipar unic: insirarea unor momente muzicale, coregrafice și umoristice pe un fir travestit anecdotice. Uzurpată prin îndelungă înțepinare formă, ea mai interesează pe nimeni, o reprezentație sau alta tinde să se dozeze prin virtuțile virtuozității unui solist, un moment, unei scene, ale unor prezentatori. Un grup destul de restrîns de autori poate fi înțeles pentru pe majoritatea așilor.

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

Biologia modernă este o știință prin excelență experimentală. Ca urmare este necesar ca în liceele de cultură generală să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

teatre

- Filarmonia de stat „G. Enescu” (la Ateu): Concert simfonic. Dirijor: ...
- Opera română: Cavaleria rustică; Palate — 19.30.
- Teatrul de stat de operă: Aşa Lugoana — 19.30.
- Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Comedia): Maria Stuart — 19.30.
- Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Studio): Din Păstărie — 19.30.
- Teatrul de Comedie: Sfîntul — 20.
- Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” (sala din str. Al. Sahia nr. 76 A): ...
- Teatrul „C. I. Nottara” (sala Magheru): Lovitura — 19.30, (sala Studio): Cînd luna e albastră — 20.
- Teatrul Ghileștii (în sala Teatrului evreiesc de stat): Martorii se suptă — 19.30.
- Teatrul „Barbu Delavrancea”: Viforul — 19.30.
- Teatrul Mic: Amintirea a două dimineți de iarnă — 20.
- Teatrul „Ion Creangă”: Nota zero pe punte — 9.30, Monstrul din Samarcand — 16.
- Studioul Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”: Frații Karamazov — 20.
- Teatrul „Tudor Vladimirescu” (sala din Calea Victoriei): Papucula — 17.
- Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” (sala Savoy): Scandal la Boema — 19.30, (sala Victoria): Varietăți ’68 — 19.30.
- Teatrul de artă plastică al Unității Generale a Sindicatelor: Magistra la înțeleși — 20.
- Cercul de stat: Ansamblul Cîrcărele din Moscova — 20.

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

cinema

- Lume nebună, nebună, nebună (ambele serii): PATRIA — 9.30; 13; 18.30; 20, BUCUREȘTI — 9.15; 13.30; 18.30; 20.
- Bîstemiul răbunului negru: REPUBLICA (completare Năică pleacă la București) — 9; 11.30; 14; 16.15; 18.45; 21.15.
- Amintiri din război: LUCEAFĂRUL — 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21, CENTRAL — 8.45; 11; 13.30; 16; 18.30; 21.
- Împușcături pe portavii: VICTORIA (completare Pinea noastră) — 9; 11.15; 13.30; 15; 18.30; 20.45.
- Există încă scave: CAPITOL (completare Din pămint și foc) — 9.15; 11.30; 13.45; 15; 18.30; 20.45.
- Pășce prin Moscova: CINEMATECA — 10; 12.30; 20.
- Capcana: FESTIVAL — 8.30; 10.45; 13; 15.30; 18; 20.30, FEROVIA — 9.15; 11.30; 13.45; 15.15; 18.45; 21.15, EXCELSIOR — 9; 10.15; 12.30; 15; 17.30; 20 (la toate completarea Pinea noastră), MELODIA (completare Orizont științific nr. 12/1967) — 8.45; 11; 13.30; 16; 18.30; 20.45, MODERN (completare Dă-mi un calman) — 9.20; 11.45; 14; 16.30; 19; 21.30.
- Loana: LUMINA (completare Orizont științific nr. 12/1967) — 9.15-15.45 în continuare; 18.15; 20.45.
- O poveste uluitoare: DOINA (completare Pași spre Brîncuși) — 9; 10; 11.30; 13.45.
- Robii: DOINA — 16; 18.15; 20.30.
- Martin soldat: UNION — 15.30; 20.30, VITURUL (completare Pași spre Brîncuși) — 15.30; 18; 20.30.
- Desene animate: UNION — 18.
- O sută unu dalmatei: TIMPURI NOI — 9-21 în continuare, DRUMUL SARII (completare Năică și calman) — 10; 12.30; 15; 20.30, RAHOVA (completare Salut, Kenya) — 15.30; 18; 20.30.

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

- Tudor (ambele serii): INFATĂȘAREA ÎNTRU POARTE — 15.30; 19; 20.30.
- Zece negri mititit: DACIA (completare Salut, Kenya) — 8-14.15 în continuare; 16.30; 18.45; 21.
- Escroc fără voce: BUZEȘTI (completare Flora australă) — 15.30; 18; 20.30.
- Un bărbat și o femeie: GRIVITA (completare Lauri celor mai bun) — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.15; 20.45, ARTA (completare Orizont științific nr. 12/1967) — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.15; 20.30.
- Căutați idoli: BUCEGI (completare Lauri celor mai bun) — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18.15; 20.30, FLORESCA (completare Miracol) — 9; 11.15; 13.30; 15; 18.15; 20.30.
- Careta verde: GLORIA (completare Io, Mircea Volevodă) — 9; 11.15; 13.30; 15; 18.15; 20.30.
- Cîmaron: UNIREA — 15.30; 18; 20.30.
- Moartea după cortină: TOMIS (completare O nuntă în Otten) — 9; 11.15; 13.30; 15; 18.15; 20.30.
- Inercurtea: FLACARA (completare Miracol) — 15; 18.15; 20.30.
- Vulturii zboară de vreme: VITAN (completare Incercurtea) — 15.30; 18; 20.30.
- Război și pace (seriile I și II): POPULAR — 15; 18.30, PROGRESUL — 15; 19.15.
- De trei ori București: AURORA — 9.30; 11.30; 13.30; 15.30; 18; 20.30.
- O fată fericită: MUNCA (completare Anatolia ospitează) — 14; 16; 20.15; 20.30.
- Un nabab maghiar: MOȘIOL (completare Viața începe la 40 de ani) — 15.30; 18; 20.30, VOLGA (completare Orizont științific nr. 12/1967) — 10; 12; 14; 16.15; 18.30; 20.45.
- Corigența domnului profesor: FERENTARI (completare Schipa) — 15.30; 18; 20.30.
- Dosarul XII: MIORITA (completare În întimplarea viturului) — 9.15; 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30.
- Dragostea unei blonde: COTROCENI (completare Flora australă) — 15.30; 18; 20.30.
- Profesorul distric: CRÎNGAȘI — 15.30; 18; 20.15.
- Hălucl: COSMOS (completare Republica la 20 de ani) — 14.30; 16.30; 20.30.
- Unde este al treilea rege? PACEA — 16; 18; 20.

Într-o seară deosebită, Jolivet a prezentat un concert simfonic. Dirijor: ...

ERGONOMIA

ERGONOMIA este o știință care studiază relațiile dintre om și mașină. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

ERGONOMIA este o știință care studiază relațiile dintre om și mașină. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

ERGONOMIA este o știință care studiază relațiile dintre om și mașină. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

ERGONOMIA este o știință care studiază relațiile dintre om și mașină. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

ERGONOMIA este o știință care studiază relațiile dintre om și mașină. Scopul este să se realizeze o schimbare completă a programelor și retragerea manualului.

Geo Bogza

SCRINCIOBUL

Ca în vls alunec peste întinderea continentelor, în mari avioane cu reacție, și pe cind privesc lumea de dedesubt sau fantastica învâlmășire a norilor, de la un moment dat gîndul începe să mă poarte, aproape invariabil, spre una din cele mai vechi amintiri ale mele.

Temeiul acestei atît de îndepărtate întoarceri în trecut nu are nimic obscur, cum se întîmplă de obicei cu lentul și misteriosul asalt al omintirilor, ci mi s-a dezvăluit fără împotrivire: tot ceea ce se petrece în ființa mea cînd zbor, senzații, impresii și simțăminte de o mare acuitate, iar, în cele din urmă, o stare de euforie, s-a mai pe-trecut odată, demult, într-o clipă inițială, și ori de cîte ori retrăiesc aceste stări, cit de deosebită ar fi împrejurarea, aceea clipă se întoarce sub fruntea mea și face deo-dată explozie.

Atunci, pe cînd alunec între cer și pămînt, avînd sub priviri fluvii, orașe și munți, și mari distanțe continentale, în mîntea mea răsar, din adîncimi mai mari decît aceea peste care plutesc, dintr-un punct foarte îndepărtat în spațiu și în timp, dincolo de care nu se mai găsește nimic, cei patru oameni cu cămăși albe și scrinciobul pe care l-au pus în mișcare, în acea zi de demult, în dimineața imensă și tulbură a vieții mele.

Cîți ani să fi avut pe atunci, nu-mi dau seama, poate în jur de cinci, poate mai puțin. Desigur că dincolo de așteptat stralucim în memorie: se așează amintiri mult mai vechi, printre care călătoriile cu trenul, povești auzite sub lumina lunii, dramatice traversări de rîuri prin vad și chiar incendii care trezeau satul în miezul nopții, dar ele sînt confuze și se interfează cu visul. Dau în memoria mea peste multe întîmplări din acea vreme — pînă spre vîrstă de doi ani, dincolo de care încep neantul — extrem de vechi amintiri sau, mai degrabă, fragmente de amintiri, scene izolate, cineva care a bătut în poartă și a cerut o cană cu apă, lăsînd amintirea unui pribeag, cineva care a venit să vîndă ceva, lăudîndu-și în gura mare marfa, pocneta de bici, nechezături de cai, cineva care a intrat în casă pe timp de iarnă, înconjurat de gerul de afară ca de o haită de cîini care ajungeau pînă în patul meu, filfiterii de fuste între pivniță și pod, un strigăt al cuiva, o așteptare, și clopotele, clopotele bisericii umplîndu-mi sufletul de o neînteleasă tristețe, dar nu sînt sigur dacă ele corespund unor fapte adevărate sau sînt născociri ale minții mele. Este, fără îndoială, că de foarte mult timp, o dată cu perceperea confuză a realității, am început să visez, să particip la întîmplări care se petreceau numai în capul meu, iar ele au rămas în memoria mea din acel timp, la fel de vagă în ceea ce privește visul sau realitatea.

Întîmplarea care îmi vine în minte în timp ce zbor pe deasupra Himalaiei sau a Oceanului Atlantic s-ar putea, sigur, nu sînt, să fie prima din seria unor amintiri certe, asupra cărora nu mă încapă nici o îndoială, cu toate că după ea cu urmat iarăși perioade incetăzate și totul începe să se petreacă la lumina zilei. Acea întîmplare îmi este întipărită în minte în ansamblu și în detaliile ei, ca o minifotoasă

gravură. Un caracter fabulos nu-i lipsește totuși: atît scrinciobul cit și cei care îl puneau în mișcare îmi apar uriași.

Nici o altă amintire de aceeași exaltitate și amploare nu precedea faptele pe care vreau să le povestesc și care încep fără nici un preludiv. Pot doar să deduc că venise primăvara, că după o lungă hibernare începuse să descopăr din nou lumea, lărgindu-mi aria de investigație față de anul precedent.

Stam, ca și cum aș fi apărut din neant, la marginea cîmpiei, și priveam la Ei. Eu eram eu, o entitate destul de vagă, dar altcineva decît ei. Cine sînt și ce înseamnă toate acestea din jurul meu?... am început să mă întreb, cu o ciudată strîngere a inimii, cu prezentimentul unor mari suferințe și nenorociri, de cînd mă fîn minte. Rătăceam dus de priviri între obiecte bizare și eterogene: scaune, uși, cărute, lăpeți, topoare, frînghii, butoaie, între umbra copacilor și soarele torid de pe izlaz, marea nedumerit, unocri perplex și chiar înspăimîntat. De pe întinderea haotică a lumii adunat în mine tot felul de imagini, ca un pescar tot felul de pești din adîncimea mării, trezindu-mi bucurii, aprehensiuni și spaima. Unde aveau să ducă toate acestea nu-mi dădeam seama, dar destinul meu se pare că era — deosebit de al celorlalți — să rătăcesc de colo-colo, să investighez mereu și să rămîn nedumerit.

Iar Ei erau altfel decît mine, adică formidabili. Dacă n-or fi fost decît chimiril lat, din piele neagră, bătut cu jinte de alamă, care le încegea mijlocul, dîndu-le un centru de greutate și o putere asupra lumii. Făceau o treabă, de la care nu s-ar fi lăsat abătuiți, spre deosebire de mine, care nu făcusem niciodată nimic, rătăcind doar pe întinderea lumii, puînd să dispar, mi se părea, într-o mare gaură a ei ce s-ar fi ivit pe neașteptate. De pe atunci visam, căderi fără sfîrșit, în goluri adînci, în care înainte de a ajunge pe fundul lor intram treptat în neîntîrit.

Oamenii aceia, care constituiau o realitate atît de plină și de deosebită de a mea, ciopleau niște copaci. Fuseseră, pe seama, doi arbori falnici și rămăseseră la fel, fiindcă deși lipsiți de crengi, trîntiți la pămînt, mușcați de tîbișul toporului, nu păreau mutilați ci dobîndiseră parca o forță mai mare, dezvoltîndu-și esența ireductibilă. Ei minuiau topoarele, scîncind adeseori cu strîșnicie în podul palmei. Stam și îi priveam. Și ei mă priveau uneori, făcîndu-mă să mă simt fragil și nu prea în apele mele. Din timp în timp, scotoceau în chimir după bășica de porc cu tutun, răsuceau o țigară și o aprindeau cu amnarul.

Atît de cunoscut îmi este, din întreaga copilărie, gestul primordial și intim al scăpării amnarului, ca și obiectele legate de el: bucata de cremene colțuroasă, iocă-pufoasă sau fitilul cumpărat la prăvălie, un șnur care ieșea din chimir ca un intestin din pînteacul unei găini, amnarul în sușii, de oțel, un fel de mică potcoavă ca pentru capitele unui țap, animal sub chipul căruia mulți povesteau că li s-ar fi arătat dracul. În orice caz, cînd scăpărau, aveau aerul unor năzdrăvani, pușin și hîtri, care s-ar fi pregătit să-l potcovească.

Dar dracul nu se lăsa ușor potcovit. Era nevoie de multe lovituri pînă ce bucata de iască sau fitilul consimțeau să se aprindă. Nu după fiecare lovitură fîșneau scînteii, sau se împrăștiu în toate părțile și se

stîngeau. Un timp, fiecare element rămînea izolat de celălalt, ca niște copii îndărătnici ce n-ar fi vrut să se joace unii cu alții. Dar ei, bazați pe o experiență ancestrală, continuau să-i dăscălească, avînd aerul că le spun: — Haide, haide, știți doar că n-aveți încotro! Și, în adevăr, o scînteie își făcea culcuș în maliciuena textilă care începea să ardă. Atunci, ei aștiau micul incendiu, pînă ce-și puteau aprinde țigara.

În acest timp, al fumatului, îmi aruncau cîte o privire, un vîrtej concentrat al pupilei, care anihila nobila mea curiozitate și mă făcea să mă simt acolo ca o surucică adusă de vînt. Dar mai rău era cînd vreunul din ei spunea cîteva vorbe, pe semne, în doi peri, iar ceilalți izbucneau în ris. Atunci, descumpănit, pierdeam și puținele certitudini pe care le agonisiseam și înfrăga lumea — avea un kilometru în lung, un kilometru în lat, cuprîndea cîmpia, un rîu, un pod, linia ferată, gara și satul și două ființe — părea că se coalizează împotriva mea. Sufeream, dar mai ușor s-ar fi desprins pilitura de fier de pe un magnet decît ființa mea avidă de spectacol, de necunoscut, de noi dimensiuni, din acel loc în care se petrecea o acțiune atît de extraordinară.

Cît vor fi fost în realitate de înalți, de spătosi, de voinici? Nu îmi dau seama, dar îmi apăreau plini de o forță uriașă, din care numai pușin dezvăluiau, capabili de fapte mult mai mari. Pe semne că aveau cămășile croite larg, iar vîntul le umfla, supradimensionîndu-i. Erau în orice caz dintre acei bărbați, existenți în copilăria mea, pe care, la nevoie, se putea bizui tot satul. Erau, fără îndoială, din neamul celor ce, pe vremea turcilor, minuiseră buzduganele.

Dar nu erau numai voinici, ci și foarte chipeși, cu ochi strălucitori, plini la față, cu mustași peste care mereu își treceau, apăsate, palma. Dacă ar fi să-i asemăn cu cineva, gîndul meu de acum — tren lung, căruia i s-au adăugat alțitea și alțitea vagoane — m-ar duce spre chipul lui Petru cel Mare.

Acei bărbați falnici, ai voinței și ai faptei, ciopleau copacii, trîntiți la pămînt. Uneori, din gura toporului, ca dintr-un amnar urias, fîșneau scînteii. Lemnul lovit — cremene vegetală — scotea un sunet dur, articulat și scurt, o vocală între două consoane, ce nu era o lamentație, ci mai degrabă replica plină de vigoare a unui eor într-un dialog epic. Pac! Pac! Pac! Pac! Pac! clamau flămînde topoarele. Hac! Hac! Hac! Hac! răspundeau trunchiurile orgolioase, făcînd să răsună bolta cerului.

Așa vor fi fost cioplite de-a lungul vremii, pe țărnul atîtor mări, corăbiile care au dus la descoperirea lumii. Dar atunci, în acea așezare de cîmpie, se petrecea ceva mult mai pușin și mult mai mult. Era în ajunul Paștelui iar acei bărbați se pregăteau să ridice, la marginea satului, un scrincioab.

Atît — un simplu scrincioab. Lui îi datorez însă marea aventură de a fi fost desprins de pe pămînt de o forță uluitoare și proiectat înția oară în cer.

Mergeam pe ulița satului spre miezăzi, într-un univers de fluturi, de zumzete și de miresme, învîlînt în adierea dulce a

acelei zile de primăvară și de mare sărbătoare. De cum deschiseseam poarta, totul arătase, în susul și în josul uliței, pe prispă caselor și în curți și mai ales în punctul crucial căruia i se spunea răs-pîntie și unde se afla una din cele două ființe ale satului, că aceea era o zi de mult așteptată și mult deosebită de celelalte. În marea lumină a zilei, care și ea avea ceva sărbătoresc, pluteau cămășile albe ale bărbaților, batistele pe care fetele și femeile tinere le țineau în mîna spre a-și șterge fruntea la horă — în zilele de lucru și o ștergeau cu palma —, mărgelele și basmalele lor noi, și pâlăriile de postav negru ale copiilor, cu calota împodobită de cocarde. Toată lumea trebuia să aibă neapărat ceva nou, în cap, pe trup sau în picioare, de dorit din cap pînă în picioare, și lucrul acesta se vedea mai cu seamă la femeii și la copii. Picioare goale în acea zi nu fîn minte, și nici vreo cămășă cit de pușin pătată sau mototolită. Cine nu putea să străluească, să se arate în vîzul lumii cu ceva nou, rămînea în casă, iar acea zi, mai ales cînd era vorba de fete,

devenea o zi de doliu. Lipsa porcului la Crăciun și lipsa hanelor noi la Paște — Crăciunul-sătului, Paștele-fudului — erau cele două mari nenorociri ce, în afară de fatalitățile destinului, puteau lovi o familie. De aceea, toți se străduiau — adeseori cu eforturi peste puterile lor — să nu rămînă de rușine, să poată împlini tradiția. Aceasta, tradiția, era, de fapt, o mare lege a firii, comandamentul suprem al primăverii.

Dacă păsările își schimbau penele, dacă vitele din curte și jivinele din pădure își primeneau părul, dacă pomii căpătau un frunziș nou, dacă pe cîmp nu se mai zărea nimic din ceea ce fusese anul trecut, sau dacă rămînea vreo șură de paie, era atît de neagră și de urîtă, cerînd parca ea însăși să dispară, dacă din cer și pînă pe pămînt înnoirea era generală, dacă arseeră uscăciunile prin livezi, dacă spoiseră casele cu var, cum ar fi putut să se lase pe ei înșii în afară de ulița primenire a firii? Inul, cînepa, borangicul pentru asta fuseseră semănate, crescute, topite, melitate, date pe vîrtelnită. Chiar atunci cînd se duceau la firg și se tocneau cu negustorii care habar n-aveau despre ce e vorba, pentru o pereche de ghețe sau o basma manufacturată, urmau aceeași mare lege.

Înainte de Crîstos, termenul înnoirii va fi fost altul, dar acum, de cînd trăiau în această lege, legaseră de ea mult mai vechia poruncă a firii.

Și Paștele venea cu o forfotă veselă pe ulițe, cu picioare încălțate pentru prima oară, cu batiste brodate cu fluturi, cu porți care, cînd erau deschise, vesteau parca întregului sat că prin ele iesea cineva care era motive să fie mîndru.

Părinții mei nu erau țărani, dar chiar cei care se depărtaseră de această stare nu se abăteau de la tradiție. În acea zi de Paște, cea dintîi pe care mi-o aduc aminte și singura dintr-o întreagă perioadă, fiindcă mulți ani apoi asemenea zile nu mi s-au mai întipărit în memorie sau se contopesc toate într-o imagine tip — denii, ouă roșii, copii veniți în vacanță — eu însumi eram înnoit și, fîn bine minte, într-un mod cu totul neobișnuit. Nu cred că problema hanelor noi să mă fi preocupat ca pe ceilalți copii și să fi fost în stare să dezînlățuie drame în sufletul meu. Eram atît de absorbit de descoperirea lumii, atît de nedumerit de tainele ei, mereu în fața vreunei enigme sau a unui complot, încît îmi era indiferent felul cum apăream în ochii celorlalți.

Dar în acea zi mergeam pe ulița satului spre miezăzi, într-un extraordinar costum de marinar. Era alb, dintr-o stofă foarte fină, fuseseră adus într-o mare cutie de carton, frumos împăturit, cu bareta deasupra. Probabil că ai mei îl băseseră pe multă calitate tuturor lucrurilor pe care le avusesem pînă atunci și pe a celor de mai firziu.

Nu mă așteptasem la acel costum măreț, dar îl acceptasem, mai mult uluit decît bucuros, în orice caz cu gravitate, ca și cum aș fi fost investit cu o magistratură.

(Continuare în pag. a VI-a)

Desene de Mihai VULCĂNESCU

(Urmare din pag. a V-a)

De vreme ce eram îmbrăcat astfel, atât de deosebit de restul lumii, înseamnă că fusesem ales pentru o mare misiune.

În acea după-amiază, misiunea mea era să ajung la marginea satului, să mă dau în scrinciobul ce se ridicase acolo. Tineam în palmă, pentru plata evenimentului, un ban de nichel găurit și de altă culoare decât banii de aramă, de toate zilele. Mergeam printre două șiruri de garduri de case, de podețe, egale unele cu altele. Numai în locul în care se aflau biserică și primăria, răspîntia producea o scurtă dilatare a lumii, apoi începea tunelul luminos și plin de mireasmă de ulei. Ducind drept spre miazăzi — direcție vrăjită, care în noaptea cu lună o făcea de argint — ea primea în plin razele soarelui, zăgăzuite totuși într-o parte și alta de siluetele sacilor, corcodușilor și plopilor de prin curți. Abia cînd, după vreo zece case de la răspîntie, satul se termina pe stînga cu circuma iar pe dreapta cu casa arendașului, amîndouă acoperite cu tablă, izbucnea lumina cea mare, răsrîntă de cele două acoperișuri metalice ca de două uriașe oglinzi. Acolo, pe mina dreaptă, începea fără nici un fel de tranziție islazul, spațiu imens și fără arbori, care pentru mine s-a confundat multă vreme cu infinitul. Pe stînga, în fața circumei, se afla un tîșpan unde se făcea hora, în contrast total de culoare cu islazul, adică atât de bălăntor de tropăituri. Încît nici ploile de primăvară nu reușeau să scoată din adîncul lui un fir de iarbă. Era singura bucată de pămînt din tot satul care, prin forța dezlănțuită a jucătorilor, fusese smulsă din ciclul vegetației. Dincolo de acel loc nedat ca în palmă trecea, prin imperceptibile depresiuni cu care se sfîrșea tîșpanul, linia de cale ferată și se înălța, cu acoperișul ei de țigla jughiat și roșu, gara. Mai departe, de data aceasta printr-o depresiune adevărată, curgea spre miazăzi Teleajenul și se zărea, pînă unde puteau ajunge ochii, prundul lui alcătuit din pietriș, nisipuri, răchite și bulboane de apă rămea — C.F.P.V. — Probabil că nu fusese dată de prea mult timp în folosință, fiindcă mai era concursată de niște trăsuri vechi și prăfuite, ce parcureau zilnic aceeași distanță, în trapez monoton al cailor, cu arcurile îndoită sub greutatea mușterilor — țărani și țigovești — care le preferau trenului. În schimb, cu acesta circula destul de des cel mai fantastic și prestigios personaj al copilăriei mele, un bărbat înalt, cu pieptul acoperit de o barbă mare, întotdeauna îmbrăcat în negru, despre care și acarii știau — cam în felul în care știau că rafinoria se numea Vega — că e Nicolae, lărga Cînd, peste vreo doi ani, am început să frecventez Școala primară nr. 5 din Ploiești ne-am aflat de multe ori în același tren, el scufundat în lectură unor tomuri, eu cu un ghiozdan în spate, și fiindcă învățarea alfabetului mi se părea o trudă dincolo de puterile omenești, cred că îl priveam numai uluit, ci și cu un sentiment de secretă colegialitate.

Gara se numea Blejoi și la un kilometru dincolo de ea, în drum spre Văleni, trenul trecea Teleajenul pe un lung pod metalic. El a fost marele miraj și feeria copilăriei mele. Era înalt, aerian, cu multe picioare de piatră pe care apa, care lua totul, nu putea să le clinteaască, deși făcea în jurul lor adînci și fantastice bulboane. Era neverosimil prin frumusețea, cutezanță și frumusețe. Vopsit în alb părea, sub razele lunii care-l proiectau pe întunecimea miază-noapții, un miriapod de argint, dar nu real, ci visul cuiva, al unui uriaș bunăoară. Door urutul trenurilor îl reintegra în realitatea, demurgică totuși, a metalurgiei.

Cînd am ajuns pe tîșpan, în fața circumei, hora era în toi. În el ei de trupuri vii, de cămăși albe, de ii înflorate, de o braji aprinși, de tropăituri și chiote, trăgîndu-și forța din el însuși, frenetic, dezlănțuit, părea un vîrtej de foc. Lăutarii cu fața neagră, cu dinți albi între care se zăreau limbi roșii de drac, păreau chiar draci care voiau să prindă și să piardă cu cîntecul lor neamul omenească, deocamdată, consimțea.

Dar hore mai văzusem. Ceea ce m-a uimit a fost scrinciobul. În fața circumei, la marginea aceluiași loc nedat, se ridica uriașul leagăn al celei patru scaune duble, puse în erou pe o osie groasă de lemn. Totul în ființa lui nemeiăzută era nou, alb, abia țesut din gura topoarelor, testelor, fierăstrăilor, rîndelilor și, în acea zi a unei înnoiri generale, el mai ales își proclama și impunea nouitatea. Livit pe neașteptate la marginea satului, părea că o parșine și că nu aparține nici lumii, în care poposise — acesta era de altfel adevărul — temporar.

Impresia pe care mi-a lăsat-o într-un din cele mai îndepărtate cele ale memoriei s-ar fi stins poate ca o știință sub un morman de cenușă dacă, ani și ani mai tîrziu, toată acea cenușă n-ar fi fost spulberată de un vînt puternic. Ea reînvia, în mine, foarte de demult, foarte de departe, ca o lumină în fundul unei păduri, ori de cite ori după o aerodrom, lingă un nou tip de avion ale cărui dimensiuni — de fiecare dată gigantice — micșorează brusc restul lumii. Întîia oară așa ceva s-a petrecut atunci, cînd scrinciobul ridicat peste noapte în fața circumei inaugurasă noi raporturi între vechile dimensiuni ale satului și silueta lui singulară. Era înalt, și ciudat, obligîndu-mă să deschid niște capace ale minții la care nu mai umblasem pînă atunci.

Patru bărbați voinici, cu cămăși albe, cu chimire late de piele, poate chiar cei care ciopliseră fantastica lemnărie, îl puneau în mișcare. Doi de o parte și doi de alta, cu picioarele bine propilate în pămînt, rotîndu-și ritmic partea de sus a corpului, ogili și în același ritm vînșii, își treceau unul altora cele patru rînduri de pîrghi puternice și sonore. Ca și cei din horă, uitînd că era cea dintîi zi de Paște, că se spovediseră și se împărtășiseră, păreau cuprinși de o forță demoniacă.

Graei la început, cu un scrițit de corabie ce-și dezmoște lemnăria, scrinciobul

prindea apoi viteză iar pocnetul palmelor pe brațele lui devenea tot mai rapid, susținînd ritmul — ce se trezea în toți cei de față — al acelei uriașe rotiri aeriene. La primele învîrtituri, secționată încă în leagăne și chipuri omenești, ea devenea după citeva secunde un vîrtej de culori și chiote.

În neobișnuitul meu costum de marinar, dornic de aventură dar și intimidat, am așteptat un timp, mai la o parte. Copilandri și copilăndre, flăcăi și fete de horă, unii hîrjîndu-se, alții cam țepeni și gravi ca la fotograf, așteptau să le vină rîndul, apropiindu-se pas cu pas de obiectul dorinței lor. A fost cea dintîi coadă pe care am văzut-o în viața mea.

Încărcarea scrinciobului se făcea cu un anume ceremonial, în patru etape, cite leagăne erau. Mai întîi era plata taxei. Cei ce nu aveau bani dădeau cite un ou roșu, dar după ce acestea se împuținau erau acceptate și cele albe. Nevasta circumarului, căreia îi se spunea cucoană, dar nu se deosebea de celelalte femei decît prin dimensiunile și luciul basmalei, singura care avea un scop lucrativ în toată acea nebulă, încasa banii și puneau ouăle într-un coș mare la picioarele scrinciobului.

Am dat vreo două țircăale spre a cuprinde spectacolul din toate unghiurile, apoi cînd rîndul se mai rîrise am întins circumăresei banul transpirat din podul palmei, tocmai cînd unul din oameni striga, deși n-ar fi fost nevoie, dar asta făcea parte din ceremonial, dîndu-i o anume cadență: — Gata! Alții la rînd!

Abia mă înclăstasem de lemnul băncii, cînd scrinciobul a pornit. Și atunci, cu o extraordinară furnicătură în inimă, am văzut pămîntul punindu-se în mișcare sub picioarele mele.

Mă mai dădusem pînă atunci, cu posiu-

pe micul geam triunghiular care semăna cu ochiul lui Dumnezeu zugrăvit în biserică. Dar pentru asta trebuia să urc singur scara, treaptă cu treaptă, iar priveliștea era parțială, fragmentată de arbori și de acoperișuri.

Acum, pentru prima oară, fără cel mai mic efort, fără să mișc un singur deget, o forță extraordinară mă proiectase în aer. În vreme ce jos, pe pămînt, avea loc ceremonia imbarcării, în vreme ce copiii se îmbulzeau acolo cu bani sau cu ouă în mîna, eu eram pus dintr-odată față în față cu cea dintîi priveliște aeriană a lumii.

Brusc, mi se dezvăluia că pot să văd podul fără să mă mai duc pînă la marginea dinspre giră la satului. Un tren tocmai treceuse pe el și intra încet în gară, cu locomotiva pufînd și cu multe capete de călători la ferestre. Peste acoperișul roșu al gării — altădată piramidă de țigla insurmontabilă iar acum un simplu punct de reper pentru privirile mele care treceau peste virful lui ca privirile vînturilor peste micul triunghi de oțel din virful puștii — descopeream infinitul teritoriului girlei, apa și nisipurii, și iar ape și nisipuri, și vaste prundișuri de calcar strălucind sub razele soarelui pînă la depărtări de nebănuit.

Dar, după ce le-am lăsat să se ducă astfel pînă la marginea lumii, mi-am adus privirile înapoi, unde putea fi trăită cea mai mare victorie. Singur, doar în tovarășia crucii de pe turla bisericii, aveam sub mine toți arborii și toate acoperișurile satului. Ce geometrie fantastică și în același timp ordonată, plină de farmec și policoană. Dacă reîntors pe pămînt n-am desinat tot ceea ce văzusem și mai ales ceea ce simțisem, — o explozie, dar nedistrugătoare, a lumii — am pierdut pentru totdeauna prilejul de a deveni pictor.

mint, printre case și oameni. Miracolul se terminase și am început să intru în conul de umbră al păreii de rău.

Dar cînd am ajuns, cu trupul rigid și închipuirea dezlănțuită în dreptul celor patru oameni cu cămăși albe, ei au scuipat zdravăn în palme și pocnindu-le de brațele scrinciobului au strigat cu foc: — Acuma! Haida!

Și iarăși am fost azvîrlit, de data aceasta cu mai multă viteză și fără nici o oprire, în aer. Și iarăși a început să se ridice, dintre arborii satului, turla albă a bisericii iar dincolo de ea, pe un fond nedefinit de păduri, mărjelul pod al copilăriei mele. Și iarăși am trecut pe la zenit, ca un fulger, și am fost proiectat în vid. Întreaga mea ființă, atentă și cuprinsă de frenezie, trăia extraordinara aventură.

Sub fîchiiul de bici al muzicii, hora se învîrtea într-un vîrtej de chiote și tropăituri, făcînd să duduie pămîntul sub cercul ei orizontal, iar cercul scrinciobului se rotea vertical, umplînd cerul de respirații tăiate, de trupuri prefăcute în fluvii de furnici, de inimi cuprinse de fericire...

Trenul părăsise gara, se îndrepta spre Ploiești, dar eu începam să ajung mult mai departe decît mă dușese el vreo dată.

Sub privirile mele, undeva, foarte jos, un munte se rotește încet, de parcă ar fi așezat pe o placă turnantă, și mă uit la el cu ochii mari, cit pot de mari, și încerc un sentiment ciudat — și de triumf și de melancolie — ca și cum aș fi jefuit omenirea de un întreg tezaur, fiindcă muntele acela pe care îl văd atât de sus este Olimpul, mărjelul lăcaș al zeilor. O întreagă civilizație, cea mai strălucită dintre toate, a gravitat cu marile ei mituri, cu Zeus, cu Minerva, cu Afrodita, cu un întreg popor de zei și zeițe, frumoși, inteligenți, măreți

bananierilor și a tot felul de arbori cu coroana plină de flori, imenși și fastuoși. Desculți și cu o floare de lotus în mîna într-un templu cu multe trepte, mă opresc în fața unei gigantice statui a lui Buda, și nămaidecî simt că am pătruns în universul celei mai profunde și neluărate păci, ale cărui cercuri concentrice vin de departe, tocmai de la marginea lumii, și se string în jurul aceluiași punct unic în care toate se adună și toate se desfac.

Sub privirile mele alunecă un peisaj fără nici o asemănare cu tot ceea ce am văzut sau mi-am închipuit vreo dată. Știu că sint nisipurile Arabiei, dar sint o adevărat ocean, pustiu pe toată întinderea lui, cu orizonturile ridicate de jur împrejur, încît iar mă aflu între două enorme tipșii, de data aceasta galbene, fiindcă de data aceasta nu cerul se reflectă în apă, ci pustiul aerului se modifică oștuitul cerului.

Sub privirile mele un fluviu, ai cărui afluenți par ei înșiși adevărate fluvii, inundă o imensă cîmpie verde, între bizari munți tronconici, presărați pe întinderea ei asemenea unor căcuți de granit, și știu că este lan Tze, marele fluviu albastru.

Mi-aduc aminte că, odată, am plînt pe apele lui și că nici de pe cea mai înaltă punte a vapoanelor nu-i-am putut zări — decît cel mult ca o păreie — mările deose și inundate. Era o noapte cu lună dar o lună plină de deferență, voadă de nu știu ce abur verzi, în fața lui Orion care, el strălucind cu toată puterea, era regele acelei nopți.

Ca în vis alunec peste întinderea lumii, în mari avioane cu reacție peste uriașă pistă de nisip a Arabiei, peste aceea de zăpadă a Groenlandei, peste crestele multă vreme monotone și apoi deodată dramatice ale Himalaiei, peste întinderile albastre și pline de un adînc tumult ale oceanelor.

Ca în vis alunec de la un continent la altul, cu o mie de kilometri pe oră, la zece mii de metri înălțime, în mari avioane cu reacție. Ce mașini formidabile de concentrat spațiu, de scurtat sau de lungit, în chip neverosimil, timpul.

Soarele răsare și se face ziua, soarele apune și se face noapte, iar uneori ziua durează douăzeci de ore și noaptea numai patru, iar alteori noaptea durează douăzeci de ore și ziua numai patru. Zeci de meridiani și de paralele, sferturi și jumătăți de pămînt, pustiri de nisip și pustii de gheață, plus cincizeci și minus cincizeci de grade, elefanți și urși polari, joni și săniți trase de reni, toate încap în același ochi, de dimineață pînă seara, ca orele unei zile în același cadran de ceasornic.

Soarele răsare și se face ziua, soarele apune și se face noapte, iar eu alunec mereu peste întinderea lumii, în mari avioane cu reacție care, de jos, se văd asemenea unor lebede de argint, cu gîtul foarte lung și de o tulburătoare grație.

Ca în vis alunec peste întinderea lumii... Și oricît de departe aș fi, și orice priveliști mi-ar trece pe sub priviri, și orice nume de oameni sau de locuri prin minte, de la un timp gîndul începe să mă poarte, în zurgălăii de wolfram ai zeilor de mii de cai care m-au ridicat în aer, spre una din cele mai îndepărtate amintiri ale mele.

Ascult clinchetul lor formidabil, în stare să frezească și amintirile faraonilor, și în mîntea mea încep să urce, dintr-un puț neînchipuit de adînc, cei patru oameni cu cămăși albe și scrinciobul pe care l-au pus în mișcare, în acea zi de demult, în dimineața imensă și tulburătoare a vieții mele.

Atunci un alt scrinciob — fantastic! — începe să se rotească încet în mîntea mea, un scrinciob în care încap toate evenimentele vieții mele și ultima jumătate de secol din istoria omenirii.

Cu cele patru leagăne ale lui pline de chipuri și de înfîlțări alunec, alunec mereu peste întinderea lumii.

Soarele răsare și se face ziua, pe sub privirile mele trec fluvii și munți, soarele apune și se face noapte, iar eu alunec peste fața continentelor pe care uriașe caracte de lumini, vii, scriploare, diacantine, își trăiesc viața lor proteică — le cheamă Roma, Copenhaga, Paris, New Delhi, Moscova, Stockholm, Praga, Cairo, Tokyo — unele au în urma lor două mii de ani, altele numai citeva sute și, în vastul întineric al nopții, întind unele spre alte tentacule lungi, la fel de vii și scriploare, o spuză mirifică pe fața pămîntului, pojarul rece al civilizației umane.

Alunec peste apele Nilului și mă gîndesc la Nefertite, alunec peste pădurile Boemiei și mă gîndesc la Rilke, peste Olimp și mă gîndesc la Minerva, peste domurile Romei și mă gîndesc la Sîntul Petru, peste mesteceniile Rusiei și mă gîndesc la Ezenin, peste nisipurile Arabiei și mă gîndesc la T. E. Lawrence, peste Atlantic și mă gîndesc la Lautréamont, peste Oceanul Înghețat și mă gîndesc la Amundsen, iar în tot acest timp, undeva, într-o celulă a memoriei mele, cei patru oameni cu cămăși albe scuipă în podul palmelor cu foc și strigă: — Acuma! Haida!

Atunci, cu un suris — o cite pot încăpea într-un suris! — revăd ciudata construcție de lemn în care am trăit una din cele mai mari aventuri ale copilăriei mele.

Alături e circumăreasa cu coșul ei de ouă și marea îmbulzeală de băieți și fete, cu ii înflorate și baliste cusute pe margini cu mărgele.

Dincolo de gară și de linia ferată curgea, pe prundișul lui de calcar, Teleajenul.

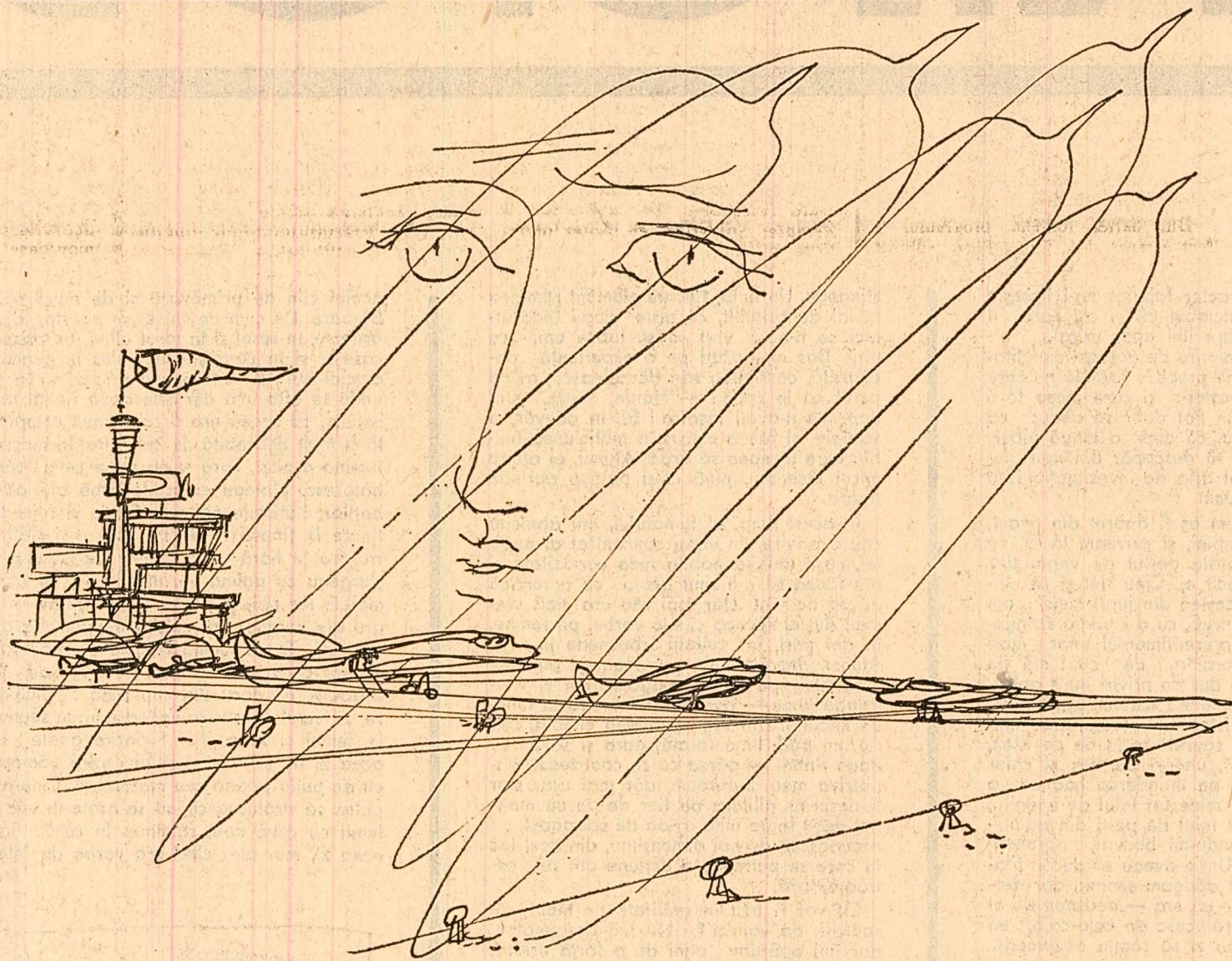
Lăutarii cîntau nebulos, hora se învîrtea frenetic, iar eu ajuns la zenit, în tovarășia crucii de pe turla bisericii, trăiam miracolul desprinderii de pe pămînt.

De atunci, de cînd am fost azvîrlit înțîia oară în aer, mi se pare că alunec mereu peste întinderea lumii.

Soarele răsare și se face ziua, soarele apune și se face noapte, iar eu alunec, alunec mereu... Uneori adorm și în vis îi văd pe cei patru oameni cu cămăși albe.

S-ar putea ca în timpul unuia dintre aceste vise să se întîmpe ceva în urma cărora cei ce mă cunosc vor vorbi despre mine cu mîhnire, dar eu nu voi ști nimic și voi continua să mă roteșc în ceruri din ce în ce mai largi, în mările scrinciob al lumii...

SCRINCIOBUL

în leagănele agățate pe stîlpi anume înfipti în pămînt sau legate direct de crenguțele copacilor. Dar leagănul — izvor al unei mereu dorite senzații — pendula numai la suprafața pămîntului, și chiar dacă nu fragmenta plăcerea, nu o lăsa să se dezvolte pe o spirală ascendentă. De data aceasta însă, pămîntul se afunda, se afunda tot mai adînc, se afunda uluitor, se afunda pe săturate, depărtîndu-mă spectaculos de tot ceea ce fusese lumea mea de pînă atunci. Cred că numai în clipa morții cineva mai poate deveni atât de rigid, în timp ce în ființa lui se petrece un vîrtej de senzații, o nesfîrșită deschidere de porți spre alte lumi. Stăm înțepenit pe banca de lemn, pe cînd în inimă și în creier se inscriu, devineau vii — cu mari delicii — toate curbele și traiectoriile geometrice.

Atunci scrinciobul s-a oprit. Se încălca leagănul următor. Cei de dinaintea mea, ajunși sus de tot, scoateu chiote de fericire. Și eu eram fericit, dar în adîncurile ființei, grav, solemn, ca și cum pe costumul meu de marinar ar fi fost prinși epoleți de amiral.

Apoi am pornit din nou. În fiecare fracțiune de secundă, pămîntul se ducea tot mai la fund, dezvăluindu-mi necrezute vastități a lumii. Islazul, pe care îl aveam în față, își muta marginile tot mai spre apus și de altfel întreg universul suferea un rapid proces de dilatare. Iar eu continuam să urc. De undeva, din dreapta, urca la fel ca mine, cu solemnitate, ivindu-se dintre arbori și case și lăsîndu-le pe pămînt, turla bisericii. Curînd am ajuns într-o zonă în care n-am mai fost decît eu și ea. Atunci scrinciobul s-a oprit pentru o doua oară. Eram la zenit.

Mai privisem lumea de sus, de pe platforma podului de fin sau din podul casei,

Mă uitam — cam cu teamă — și drept în jos, spre a vedea cum din oameni n-au mai rămas decît pălăriile și umerii. Chiar sub tălpile mele se afla osia scrinciobului, inima de lemn în care scăpărase amnarul topoarelor, și mi-am dat seama de toată soliditatea construcției. Ea îmi dezvăluia că acolo nu se petrece o glumă și o priveam, bucuros și intimidat, ca pe înșasi osia lumii.

Și deodată, am început să alunec încetine, fără să mai am ceva în față. Toată construcția scrinciobului, toată lemnăria și pîrghiile lui, pe care în timp ce urcam îmi sprijinisem privirile, se afla în spatele meu și nu mai zăream nimic din uriașul mecanism. Cădeam în gol. Atunci, mușuroiul de furnici care devenise inima mea s-a extins în tot corpul. Din călciele care n-aveau un singur punct de sprijin și pînă în creștetul care cobora de undeva din cer, n-am mai fost decît o șerpuitură nebură de senzații, o furnicătură atarmantă și dulce, care-mi tăia respirația.

Fără a mă lepăda, scrinciobul mă împingea mereu în golul din fața mea. Cădeam organizat și protejat, scriind cu inima și cu întreaga-mi ființă un șterf de cerc în vid.

Cînd m-am oprit a treia oară și mi-am revenit puțin, aruncînd o privire la ce se petrecea în urmă, unde alții străbăteau etapele prin care eu trecusem, mi-am dat seama că de desovirșit era cercul în care ființa mea fusese înscrisă. Era vertical, dar împărțit în patru ce și lumea în cele patru zări fundamentale ale ei. Nu știu dacă într-un strop de apă se va fi putînd reflecta tot universul, dar acel scrinciob de lemn, cioplit de meșteri de țară, cuprîndea în el mecanismul și forța unui sistem planetar.

Cînd am pornit a patra oară, am știut că cercul se închide, că mă întorc pe pă-

sau ușurateci, ale căror isprăvi și acum își fac auzit ecoul, în jurul acestui pisc pe care zăpăzile se topesc încet, și care acum se rotește sub privirile mele, ca și cum ar fi așezat pe o uriașă placă turnantă.

Un ocean — o infinitate de ape limpezi și albastre — pe care, de undă mă aflu, vapoarele se zăresc asemenea unor pescăruși, departe Europa de cele două Americi, și pe cînd îl străbat dintr-o parte în alta, alunecînd între cer și apă ca între două enorme farfurii de cobalt, în mîntea mea răsună celebra, rimata proclamație a poetului: — Eu te salut, bătrîn ocean...

E glasul lui Lautréamont pe care îl aud, tînd și plin de tunul, și totuși trogic în limpezimea lui, ca apele unei mări pe întinderea căreia se pregătește un naufragiu. E glasul unuia dintre cei mai ciudăți poeți ai neamurilor latine, adolescent încoruptibil care, privindu-se o clipă în oglinda verzie a lumii, și-a tăiat obrazul pînă la singe cu propriile pupile, și a dispărut apoi fără urmă. — Eu te salut, bătrîn ocean...

Bătrîn ocean cu valuri de cristal... Un alt ocean alunecă sub privirile mele, în adevăr cu valuri de cristal, cu valuri de gheață înalte cit munții, și trec peste crestele lor, pe sub sediul Stelei polare, în partea cealaltă a pămîntului unde cobor într-o lume de cîreși înfloriți și de fete care gunguresc cu pleoapele, și al căror nume poate fi: Trei mii de primăveri. — Eu te salut, bătrîn ocean...

Oceanul pe care îl salut acum e verde și cald, iar din apele lui se înalță, dincolo de pămînturile fierbinți ale Indiei, o insulă — acea insulă unde legendele primordiale fixează locul paradisiului — în care, cînd pun piciorul, cercul alba se mai poate zări de sub frunzișul palmierilor, cocotierilor,

Constituirea unor organe si institutii judetene

In aceste zile, in toate judetele tarii - precum si in Municipiul Bucuresti - se desfasoara actiunea de constituire a directiilor judetene pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale...

ganelor sanitare judetene. Totodată se va întări legătura cu organele de conducere teritoriale comunale, municipale și județene în scopul antrenării maselor...

Directiile judetene ale Ministerului Muncii le revine, în principal, sarcina de a coordona, îndruma și rezolva probleme importante care interesează o mare parte din populație...

La sedințele de constituire a uniunilor judetene ale cooperativei agricole de producție - unități de conducere și îndrumare a cooperativei agricole din raza fiecărui județ...

Prin noua împărțire administrativă a teritoriului și organizarea, pe baza acestuia, a direcțiilor și oficiilor pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale...

Participanții au subliniat în cuvântul lor importantă măsurilor adoptate pentru îmbunătățirea organizării administrative-teritoriale...

Cronica zilei

Jan Adriaenssen, noul ambasador al Belgiei la București, a depus vineri la amiază o coroană de flori la Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei...

În perioada 19-22 februarie, în întreaga țară au avut loc sedințele de constituire a inspectoratelor școlare județene...

La sedințele de constituire au luat parte cadre cu munci de răspundere din Ministerul Învățământului, precum și reprezentanți ai comitetelor judetene de partid și membri ai comitetelor executive ale Consiliilor populare județene...

Delegația cineștilor iugoslavi, aflată în București cu prilejul galei productiei studioului "Avala-Film" din R.S.F. Iugoslavia...

vreamea

LOTU DIN 23 FEBRUARIE 1968
51 24 54 88 71 42 57 66 25 13 87 44
FOND DE PREMII : 1.123.084 lei.
Tragerea următoare va avea loc vineri 1 martie 1968 în București

Azi și mine la Sofia

SOFIA (prin telex, de la Gh. Ieva). Noul complex turistic "Stasiliveta", de pe muntele Vitoša, situat la o altitudine de 1.950 m...

Întoarcerea în Capitală a delegației conduse de tovarășul Petre Lupu

Vineri s-a înapoiat în Capitală delegația condusă de Petre Lupu, președintele Comitetului de Stat pentru Probleme de Organizare și Salarizare...

Semnarea unui Program de schimburi culturale și tehnico-științifice între Republica Socialistă România și Republica Tunisiană pe anii 1968-1969

La 23 februarie a avut loc la Ministerul Afacerilor Externe semnarea unui Program de schimburi culturale și tehnico-științifice între Republica Socialistă România și Republica Tunisiană...

Programul prevede între altele acordarea reciprocă de burse de studii și specializare, schimburi de oameni de știință și cultură...

La semnarea au asistat membrii celei două delegații care au dus tratative...

După semnarea, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă a oferit un dejun, la Casa oamenilor de știință...

Secretarul de stat al afacerilor culturale și informațiilor al Tunisiei, Cheddi Klibi, împreună cu Mahmoud Maamouri, ambasadorul Republicii Tunisienne la București...

Convenția a fost semnată de Valeriu Popa, președintele Radioteleviziunii române și de ambasadorul Mahmoud Maamouri.

CU PRILEJUL ANIVERSĂRII SEMICENTENARULUI ARMATEI SOVIETICE

Recepția de la ambasada sovietică

Vineri seara, cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a forțelor armate ale UR.S.S., colonel G. S. Voronin, atașatul militar, aeri și naval al Uniunii Sovietice la București...

Depunerea unor coroane de flori

București și al Comitetului organizatoric al veteranilor din războiul antifascist. Au luat parte A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la București...

Ședința festivă de la Kremlin

CORESPONDENȚA DIN MOSCOVA DE LA SILVIU PODINA

Vineri după-amiază a avut loc la Palatul Congreselor din Kremlin adunarea festivă a reprezentanților oamenilor muncii și a militarilor garnizoanei Moscova...

În prezidiul adunării au luat loc Leonid Brejnev, Alexei Kossighin, Nikolai Podgornii și alți conducători de partid și de stat sovietici...

La semnarea au asistat membrii celei două delegații care au dus tratative...

În numele delegațiilor militare străine a luat cuvântul mareșalul Marian Spychalski, ministrul apărării naționale al R.P. Polone...

Ședința festivă de la Kremlin

La semnarea au asistat membrii celei două delegații care au dus tratative...

Ședința festivă de la Kremlin

La semnarea au asistat membrii celei două delegații care au dus tratative...

Ședința festivă de la Kremlin

La semnarea au asistat membrii celei două delegații care au dus tratative...

viața internațională

MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN PRAGA

PRAGA. 23. - Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: Vineri a avut loc la Praga mitingul oamenilor muncii din capitala cehoslovacă...

DEZVOLTAREA RELATIILOR BULGARO-ITALIENE

ROMA 23. Corespondentul Agerpres, Nicolae Puica, transmite: În comunicatul comun cu privire la vizita lui I. Basev, ministrul afacerilor externe al Bulgariei...

Colaborare in spatiului cosmic

MOSCOVA 23 (Agerpres). - La Moscova a avut loc consfătuirea sovieto-franceză în problemele cercetării științifice a spațiului cosmic...

„Independența națională - bunul cel mai de preț”

Există planuri americane de extindere a războiului, și de invadare a țărilor vecine cu Vietnamul, extindere care, în cele din urmă, va duce la catastrofa războiului...

Azi în Capitală

Sala Steaua din Calea Plevnei găzduiește astăzi de la ora 13.30 și mine (ora 15.30), primul concurs atletic internațional de sală al sezonului...

atletism

Sală Steaua din Calea Plevnei găzduiește astăzi de la ora 13.30 și mine (ora 15.30), primul concurs atletic internațional de sală al sezonului...

natație

București și Flota Gdynia (Polonia). În cadrul acestui concurs vor evolua cîteva dintre înfocătorii noștri frunțași...

box

Astăzi și mine, în bazinul Floreasca din Capitală, se va disputa înfrîngerea internațională de natație dintre cluburile Steaua și Dinamo București...

SPORT

VOLEIBALISTELE JAPONEZE JOACĂ ASTĂZI CU DINAMO

Voleibalistele japoneze au înfrînt aseară, la Floreasca, în meci revanșă, echipa Rapid București...

în CITEVA RÎNDURI

În cadrul sferțurilor de finală ale turneului internațional de fotbal (juniori) de la Viareggio, echipa Neapole a învins cu 1-0 (după prelungiri) formația Internațională Milano...

viața internațională

VIETNAMUL DE SUD:

Atacuri puternice ale forțelor patriotice

Americanii și saigonezii au pierdut controlul asupra șosei nr. 1

Într-o corespondență din Saigon zărise că francezii François Pelou transmite că în provincia septentrională de Vietnamul de sud Quang Tri și Thua Thien — forțele patriotice sînt stăpîne pe situație, iar bazele militare americane Khe Sanh, tabăra militară parțial Dong Ha, Con Thien, Gio Linh, Quang Tri, apar ca niște insule izolate. Comandamentul american recunoaște că în cele două provincii forțele patriotice ocupă poziții puternice, greu de cucerit. La Hue, fostă capitală imperială, care este un centru vital al marilor bătălii desfășurate în regiunea septentrională a Vietnamului de sud, luptele continuă de 25 de zile, iar patrioții au pierdut controlul asupra șosei nr. 1. Ei mențin controlul asupra citadelii. Steagul F.N.E. continuă să fluture deasupra vechii cetăți imperiale. Aviația americană a sursus pozițiile patriotice unor intense bombardamente cu bombe de mare calibru și bombe cu napalm.

Vineri, luptele au continuat cu înverșunare, îndeosebi în partea de nord a zărilor care înconjoară citadela. Patrioții au respins toate atacurile lansate de trupele americane-saigoneze, recucerind câteva porțiuni de teren ocupate cu o zi înainte de puscășii marini americani. Americanii și saigonezii au pierdut controlul șosei „Numărul 1” care leagă portul Da Nang de bazele americane din regiunea de nord. Patrioții sud-vietnamezi folosesc camioane pentru aprovizionare, au săpat tunele, au stocat rezerve.

În orase, Frontul National de Eliberare colaborează cu intelectualii. Populația din regiunile de centru este cunoscută prin faptul că se opune regimului saigonez, mai ales după revolta budistă din vara anului 1966. Au fost create organizații politice și o nouă administrație începe să ia naștere în această parte a Vietnamului de sud.

DECLARAȚIA F.N.E.

HANOI 23. — Corespondentul Agerpres, A. Ionescu, transmite: La Hanoi a fost dată publicității o declarație a Frontului National de Eliberare în care sînt denunțate fărâdelele pe care le săvîrșesc imperialiștii americani și autoritățile de la Saigon în centrele urbane din Vietnamul de sud. Declarația face apel la poporul iubitor de pace din întreaga lume, inclusiv la poporul american, la organizațiile democratice internaționale să condamne aceste acțiuni și să ia măsuri urgente pentru a le curma. Acest document a fost precedat de o precizare a purtătorului de cuvînt al C. al F.N.E. în care sublinia că dacă intervențiștii americani și regimul de la Saigon continuă judecarea ilegală a patrioților din Saigon, din cartierul Cholon și din centrele urbane cu scopul de a masacra forțele patriotice, acestea își rezervă dreptul de a lua măsuri corespunzătoare față de agresorii care au fost capturați de F.N.E. Un avertisment a fost dat și de Comitetul Popular Revoluționar din Thua Thien-Hue în urma situației grave create prin bombardarea și utilizarea gazelor toxice împotriva populației civile, precum și a amenințării autorităților saigoneze de a executa un mare număr de patrioți din acest oras.

Reacția Frontului National de Eliberare și a altor organizații patriotice și democratice din Vietnamul de sud este pe deplin justificată, deoarece măsurile teroriste și represive dezlănțuite de armata saigoneză și de intervențiștii americani provoacă un mare număr de victime în rândul populației. Acea cum înlocuiește reprezentanții F.N.E. de la Hanoi, în fața avîntului luptei milioanele de locuitori sud-vietnamezi care s-au ridicat cu arma în mîna pentru libertatea țării lor, agresorii americani și clica Thieu-Ky caută prin toate mijloacele să terorizeze și să decimeze populația din centrele urbane. Informațiile puse la dispoziția ziariștilor acreditați la Hanoi — unele chiar de surse americane — demonstrează cu claritate că avioane cu rachete bombardează fără discernîmînt localitățile urbane dens populate. „Numeroase orase, capitale de provincie au fost puse în simplu deșert de către armata americanosaigoneză”, se arată într-o declarație a Comitetului pentru denunțarea crimelor de război din Vietnamul de sud. Patru cincimi din Hue, cel mai frumos oras vietnamez a fost transformat în ruine.

În numeroase orase ale lumii au loc manifestații de protest împotriva agresiunii americane din Vietnam. În fotografie — aspect de la demonstrația desfășurată zilele trecute în orașul italian Milano

La 6 septembrie

SWAZILANDUL VA DEVENI INDEPENDENT

LONDRA 23 (Agerpres). — Conferința constituțională pentru acordarea independenței Swazilandului s-a încheiat vineri la Londra prin acordul celor două guverne ca independența micului teritoriu sud-african să fie proclamată la 6 septembrie și ca drepturile privind exploatarea bogatelor sale resurse minerale să revină Swazilandului. Conferința nu a rezolvat însă problema rămasă în impas a compensațiilor cerute de Swaziland pentru pămînturile buate de coloniștii albi în cursul celor 70 de ani de dominație britanică. Această problemă va face obiectul unor noi negocieri în luna iulie, cînd delegația Swazilandului va reveni la Londra.

Austria în favoarea dezvoltării relațiilor Est-Vest

VIENA 23 (Agerpres). — „Sînt convins că o sarcină firească a Austriei, ca țară neutră, este promovarea prieteniei și cooperării cu țările europene, indiferent de sistemul lor social. Acest lucru este valabil în special în ce privește țările din Europa răsăriteană și țările din bazinul dunărean. Iată de ce relevăm cu satisfacție că colaborarea dintre toate țările europene s-a dezvoltat în ultima perioadă”, a declarat ministrul afacerilor externe al Austriei, dr. Kurt Waldheim, unul corespondent al agenției de presă M.T.I. El a adăugat că Austria este gata să dezvolte și în viitor comerțul și legă-

turile tehnice cu țările est-europene pe baza avantajului reciproc. Referindu-se la relațiile austro-ungare, ministrul a subliniat că colaborarea dintre cele două țări s-a dezvoltat considerabil, în special în domeniul cultural și economic.

Ratificarea „Platformei comune” a Federației Stingii și P. C. Francez

PARIS 23. — Corespondentul Agerpres, Georges Dascal, transmite: Vineri s-a desfășurat la Paris ultima întrunire la nivel înalt între conducătorii Federației Stingii Democratice și Socialiste și cel al Partidului Comunist. Au participat: Waldeck Rochet, secretarul general al P.C.F., François Mitterrand, președintele Federației Stingii, Guy Mollet, secretar general al S.F.I.O., și René Billeres, președintele Partidului Radical.

Cu acest prilej a fost ratificat documentul elaborat de grupul mixt de lucru constituit acum șase luni de cele două formațiuni politice. Acest document, numit „Platformă comună”, care va fi dat publicității, face bilanțul punctelor de convergență și de divergență între cele două formații ale stîngii franceze în cele trei domenii de bază: instituțiile republicane, politica economică și socială și politica externă.

PREȘEDINTELE PARTIDULUI LIBER-DEMOCRAT VEST-GERMAN SE PRONUNȚĂ PENTRU RECUNOAȘTEREA R. D. G.

DÜSSELDORF 23 (Agerpres). — Agenția D.P.A. informează că Walter Scheel, președintele Partidului Liber Democrat din Germania occidentală, a declarat, într-un interviu acordat zărilor „Rheinische Post”, că Germania occidentală va trebui să accepte ideea existenței a două state germane. Pronunțîndu-se pentru recunoașterea R. D. Germane, el a cerut guvernului vest-german să renunțe la poziția sa rigidă în problema germană. Scheel s-a decla-

rat, de asemenea, în favoarea unui sistem cuprinzător de securitate europeană. Acest lucru, a adăugat Walter Scheel, implică în rîndul său „acceptarea de către Republica Federală a celui de-al doilea stat german, care, oricum, există deja”. Liderul politic vest-german, a insistat asupra necesității normalizării relațiilor dintre cele două state germane, în toate domeniile politicii internaționale.

Țările scandinavo în fața unei opțiuni

CORESPONDENȚA DIN OSLO DE LA ARNE JORGENSEN

Efectele existenței în Europa a grupărilor economice de tipul Pieței comune (C.E.E.) și al Zonei liberului schimb (A.E.L.S.) pun probleme țărilor nordice. Cea de a 16-a sesiune a Consiliului nordic, organ consultativ format din reprezentanții parlamentelor și guvernelor Danemarcei, Norvegiei, Finlandei și Islandei, care s-a ținut la Oslo, între 17 și 22 februarie, a dovedit din nou acest lucru.

Ca și la precedentele sesiuni, politica a acestor țări, care cu excepția Islandei sînt membre ale A.E.L.S., iată de Piața comună a stat în centrul preocupărilor și al încercărilor de participare la ordinea de zi (cuprinde peste 100 de probleme). Din cuvîntările rostite de participanți prin teleconferență, s-a declarat neliniștit atît de actuala situație internațională „tulbură și complicată”, cît și de manifestarea unor tendințe restrictive pe planul economiei mondiale. În trecut adept fervent al aderării la C.E.E., Per Borten s-a arătat acum mai prudent. Jon Leirfall, deputat al partidului norvegian de centru, a respins categoric perspectiva aderării la C.E.E. Muli nordici, care s-au considerat că renunțarea la suveranitate și plasarea sub egida unor organisme supra-naționale, așa cum cere tratatul constitutiv al Pieței comune, constituie o servitute care trebuie ocrotită.

Prințul ministrul al Suediei, Tage Erlan-

der, a stabilit o legătură între procesul rapid de raționalizare a muncii, în care sînt angajate atît țările nordice cît și întreaga Europă, și necesitatea unor piețe externe cît mai largi. Mai mulți vorbitori au subliniat că țările nordice, ca și celelalte țări care se preocupă de procesul lor pe plan economic, sînt interesate în lărgirea relațiilor lor cu un număr cît mai mare de țări. Ministrul de externe al Finlandei, Kari-Laine, a spus că guvernul țării sale, urmînd cu atenție evoluția conjuncturii pe piețele vest-europene, se interesează, în același timp, de lărgirea schimburilor cu țările socialiste. El s-a pronunțat pentru crearea unor noi posibilități de colaborare economică și politică atît cu țările Europei apusene cît și cu cele din Europa răsăriteană. În sfîrșit, pentru Partidul social-democrat norvegian, Trygve Bratteli, constatănd că în colaborarea economică dintre țările Europei occidentale se înregistrează în prezent o anumită decelerare și stagnare, a cerut, de asemenea, o colaborare organizată și eficientă care să cuprindă întreaga Europă, precum și țările în curs de dezvoltare. Prin recomandările adoptate la încheierea dezbaterilor, guvernele țărilor nordice sînt chemate să ia inițiativa vizind dezvoltarea în continuare a cooperării în Europa.

CALYPSO ȘI „LUMEA TĂCERII”

La „Rechinii asociați” din Paris telefonul sînd neîntrerupt. Dar „comandantul Cousteau a plecat în larg”. Același răspuns invariabil îl primesc și de la Muzeul de oceanografie din Monaco, al cărui director este celebrul oceanograf. „De fapt, comandantul Cousteau a înțeles mai mult pe mare, sau mai bine zis sub mare, decît pe pămînt”. Imi spunea secretara lui din Paris.

Zilele acestea, comandantul Cousteau a făcut o apariție meteorică la Institutul de oceanografie din Paris. A adus cu sine o sută de kilometri de film în culori cu care s-ar putea realiza cel de-al doilea episod al filmului „Lumea tăcerii” — rezultatele recente ale expediției cu vasul „Calypso” în Oceanul Indian, unde a „spionat” balenele.

În timpul croazierei noastre, a dezvăluit Cousteau, am putut să studiem săptămîni de-a rîndul deplasarea anumitor balene, înfîșînd în ele un mic harpon legat cu un fir de nylon de 1500 de metri, de o baliză rămasă la suprafață; la rîndul ei aceasta era legată de un mic balon pe care îl urmăream prin radar.”

Pionierii și savanții de pe „Calypso” au făcut constatări interesante și asupra cașaloților — care de obicei înnoată în familii compacte. S-a putut constata astfel că familiile acestor animale marine, care diferă într-una de cel puțin douăzeci de membri, nu există vreun necol. Cu cât de primejdie întreaga caie cranțană a cașaloților începe să vibreze. Din cîteva rotiri, el poate repeta poziția membrilor familiei sale și apoi le semnalizează să se adune imediat.

„Calypso” se află acum în reparație la Durban, în Africa de sud. Viteza sa este de 20 de kilometri la oră. Comandantul Cousteau a dispărut din nou ca de obicei. La „Rechinii asociați” ca și la Monaco telefoanele zăbrite neîntrerupt. Răspunsul sînd sec: „Îl găsiți din nou în marile. Dar numai pentru 24 de ore!”

AI. GHEORGHIE
Paris.

AGENȚIILE DE PRESĂ TRANSMIT:

O convenție de colaborare în domeniul radiodifuziunii și televiziunii între România și Cuba a fost semnată joi la Havana. Convenția prevede lărgirea schimburilor de emisiuni și programe de radio-documentare, de jurnale informative și sportive, precum și un schimb de experiență între cele două țări în domeniul radioteleviziunii. Convenția a fost semnată de Vasile Mușat, ambasadorul României la Havana, și de Jorge Serruera, directorul general al Institutului cuban de radioteleviziune.

Coasta de Fildeș au hotărît să stabilească relații diplomatice în rangul de ambasadă.

Politia din Frankfurt pe Main a confiscat joi o parte din tirajul zărilor „Frankfurter Bote”, în baza unui mandat al organelor locale ale procuraturii. Ziarul este acuzat că a publicat extrase din proiectul de program al Partidului Comunist din Germania, care este interzis.

Patru muncitori portughezi au fost condamnați de tribunalul din Lisabona, la diverse pedepse privative, pentru vina de a simpatiza cu comunistii și pentru difuzarea de manifeste în care se cerea printr-atele acordarea independenței coloniilor portugheze.

UNESCO a publicat cel de-al XIX-lea volum din seria „Index translationum” (repertoriu de traduceri), în care sînt trecute 39.261 de traduceri publicate în 70 de țări, în cursul anului 1966. În fruntea țărilor traducătoare se află U.R.S.S. cu 3.968 titluri. În 1966 Lenin a continuat să rămînă autorul cel mai tradus (201 traduceri). În 1964, după Lenin venea Shakespeare și Verne. În 1966, pe locurile doi și trei se situază Simenon (137 traduceri) și Tolstoi (122 traduceri).

O antologie a prozelor românești contemporane, cuprinzînd lucrări reprezentative a peste 20 de scriitori români, a apărut recent la editura argentiniană Losada în traducerea și sub îngrijirea scriitorului Miguel Angel Asturias, laureat al Premiului Nobel.

CRATERUL DOMINICAN FUMEGĂ DIN NOU

„Dacă vrei să intri în Universitatea din Santo Domingo trebuie să treci printre tancurile rămase la intrarea de săpînina trecută”, scrie corespondentul zărilor „New York Post”. Studenții ocoleșe încercuți mașinile blindate, iar profesorii își fereșe privilegii de obiectele cu totul nesacramentale, gîndindu-se probabil la raidurile politice și la arestările din rîndul colegilor lor.

Craterul dominican fumează din nou — anunță agențiile de presă. Tulburările studențești care au avut loc în această lună la Santo Domingo au fost precedate de puternice prăpîniri în cele mai diverse părți ale populației dominicane. În fața sediului central al Corporației de zahăr, desființată, sute de șomeri, a dăunat celor 400.000 din întreaga țară, cer de lucru, amenințînd că vor ocupa întreprinderea. La Banca populară dominicană, grupuri de mici comercianți sosesc zilnic să protesteze împotriva dobînzilor uriașe care nu le permit să facă nici un imprumut pentru a-și salva întreprinderile de faliment. În localitățile San José de Ocoa, Banao și Manaca, țărani nu mai vor să iașă la lucru — semn de răzmeriță. Telegrama din regiune anunțase amîntă că „grupuri suspecte de țărani care și-au văzut înșelate speranțele de a obține pămînt se adună în păduri”. Spectrul apariției unor detașamente de guerrilla a devenit o obsesie pentru guvern, care a hotărît ca toate pădurile să fie trecute în patrimoniul armatei. Coloane lungi de mașini blindate, cu mitralierele gata de funcționare, pătrăsc garioana capitală, îndreptîndu-se spre localitățile unde se presupune că s-ar concentra țărani fugiți din sat. Patrulele au ordin să tragă în orice suspect întîlnit în deșisuri, care trebuie considerat „dusman al ordinii”. Potrivit relațiilor unor zăriști latino-americani, în baza ordinului au fost împuscate numeroase persoane nevinovate.

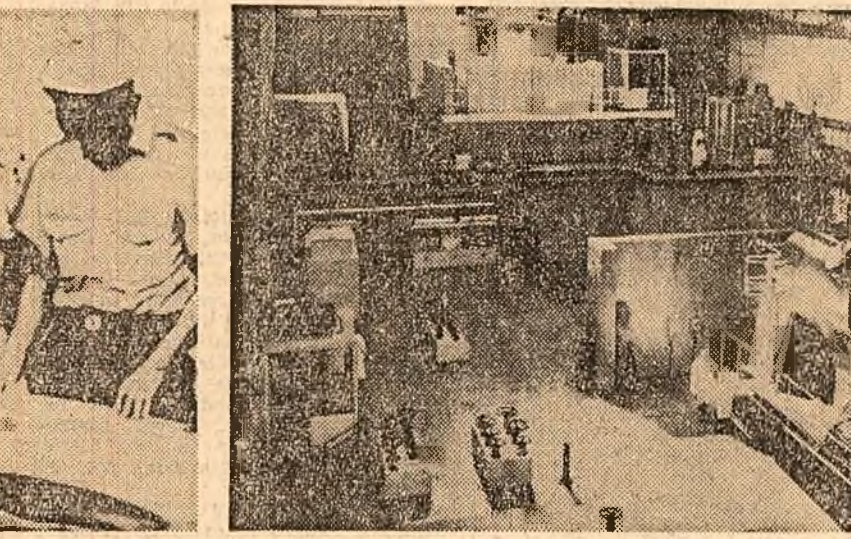
Păturile cele mai largi ale populației sînt cuprînse de sentimentul u-

nel frustrări naționale. „Senzația dependentă față de o putere străină a atins un punct periculos în toate părțile sociale dominicane”, scrie revista „The Nation”. Locuitorii au ajuns la concluzia că, în ciuda diferitelor paravane, adevăratul conducător al țării lor sînt Statele Unite ale Americii”. Cercurile economice dominicane reamintesc date statistice care confirmă cele publicate de revista americană: guvernul Balaguer a vîndut 200.000 hectare din pămînturile statului (pămînturi care fuseseră promise țărânilor dominicani înainte de „algerii”) societății „United Fruit” la un preț de nimic. Iar ceea ce a mai rămas din pămînturile proprietate de stat au fost concesionate pe o perioadă de zece ani unui număr de cinci companii nord-americane. Pentru a netezi drumul companiilor americane, guvernul a lichidat o serie de mari întreprinderi de stat, între care și amintita Corporația a zahărului. În locul acesteia a apărut puternica filială a lui „Central Romana by Product”, care exploatează trestia de zahăr a țării, fără a plăti guvernului nici o centimă. Marele trust nord-american „Acacia Exploration Company” plătește statului dominican pentru o tonă de bauxită extrasă suma de... 25 cenți.

Un amănunt semnificativ a reținut atenția: cînd tensiunea cîpătase proporții, în prima jumătate a lunii, în cercurile guvernamentale au prins să circule zvonuri despre o tentativă de lovitură de stat militară. Au urmat sute de arestări, descinderi la domiciliu, razii, interdicții. Care au fost însă autorii „tentativei” a rămas un secret. Ceea ce i-a determinat pe observatorii politici să amintescă de celebra politică a „cleștelui cu două capete”, pus în funcțiune de cercurile interesate din S.U.A. pentru a reprimă împotriva poporului dominican față de dominația străină. Un capăt al „cleștelui” se află la Santo Domingo. Este chiar guvernul lui Balaguer, ajuns la putere în urma unor „alegeri” al-

căror rezultat final nu a fost anunțat nici azi, deși au avut loc în anul 1966. Capătul celălalt se află la Washington, în mina generalului cu velleții dictatoriale Wessin și Wessin, care din timpul evenimentelor sîngeroase din aprilie 1965, cînd populația dominicană s-a ridicat pentru drepturi constituționale, a ordonat să se tragă în plin. „Retragîndu-se la Washington, Wessin și Wessin, în amintirea lui Balaguer, au întemeiat un partid denumit Quisqueyano Democrático, al cărui program constă în „a combate incontinența cu care guvernul «civil» al lui Balaguer ar acționa pentru pacificarea țării. Deși guvernul de la Santo Domingo a făcut totul pentru a fi pe placul „marelui vecin din nord”, autoritățile americane nu și-au preocupat dăruirea față de „rivalul în exit” al lui Balaguer, generalul Wessin. Recent, Ministerul de Justiție al S.U.A. a emis chiar un ordin prin care se declară că activitatea acestuia în S.U.A. este pe deplin „legală”. Ceva mai mult, zeusul dictatorial face, din cînd în cînd, declarații la un post de radio din Miami că „în caz de nevoie”, va reveni la Santo Domingo. Aceste fapte au venit să confirme părerea unor observatori că recentele zvonuri din capitala dominicană cu privire la o eventuală lovitură de stat militară n-au fost decât o manevră a Washingtonului menită să încerce „vigilența” lui Balaguer față de rivalul său în „exit”. Represaliile și arestările trebuiau să demonstreze că Washingtonul n-are avea motive de îngrijorare intrucît guvernul de la Santo Domingo nu va ezita să reprime mișcarea populară împotriva regimului reacționar, pentru drepturi și libertăți democratice, pentru scoaterea țării de sub patronajul străin. Știrile sositte aproape zilnic din îndepărtata țară atestă că poporul dominican răspunde de represaliile prin intensificarea luptei pentru înfăptuirea aspirațiilor sale.

Laurențiu DUȚĂ

La Winfrith (Anglia) va fi dată în funcțiune o centrală atomo-electrică care urmează să furnizeze sistemului energetic 100 MW. În fotografie: reactorul nucleu central electric (Fotografii transmise de telefoto U.P.I.—Agerpres)

Convorbiri Nguyen Tho Chan-Torsten Nilsson

SOCKHOLM 23 (Agerpres). — Ambasadorul R. D. Vietnam la Moscova, Nguyen Tho Chan, a avut în capitala Suediei o serie de convorbiri cu ministrul suedez al afacerilor externe, Torsten Nilsson.

În urma acestor convorbiri, Nilsson a declarat că ambasadorul R.D. Vietnam i-a expus poziția țării sale și obiectivele politice ale acesteia. Ministrul a amintit cu acest prilej că Suedia a cerut Statelor Unite să facă primul pas și să înceapă dezechalarea războiului, care ar putea să ducă la realizarea păcii în Vietnam.